

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul XVII

~Asemenea unor îngeri războinici, stelele s-au scufundat în spatele orizontului vestic, în timp ce altele s-au ridicat

și i-au urmărit din direcția opusă. Între ei, constelații întregi de Formațiuni sacre ale Titanului zburau peste cerurile negre; iar sub sabia de stele a lui Orion, o pereche de aripi singuratice bătea stăpânea cerul nopții. Pe un ocean de vânt, Lazăr a trecut printre ceruri și pământ, zburând sus deasupra peisajului rural francez, înaintând, în sus și adânc în orele amurgului. Fața vastă și mereu schimbătoare a lumii se rostogolea neclintit sub el, cu numeroasele ei păduri, câmpuri, dealuri, văi, pâraie și râuri. Și în timp ce întreaga Creație se revărsa pe lângă el, migrația sa spre est nu a șovăit niciodată. Nici hotărârea sa credincioasă nu a șovăit - să aducă un călugăr și să îndeplinească promisiunea solemnă a unui scutier făcută unui preot de mult decedat.

Totuși, cerul nu-i mai întâmpina înaintarea, în timp ce o linie roșie subțire a zorilor care se apropia se desena clar pe orizontul estic. Lazăr a alunecat din ceruri înainte de a zări reperul pe care îl căuta. În depărtare, o panglică neagră lată și șerpuitoare se întindea printr-o vale cu coroane de copaci - în mod clar era râul Loara,

În timp ce culegea asemănarea și locația apropiată din numeroasele hărți ale Abației. S-a ascuns în inima văii râului și i-a străpuns coronamentul pădurii. Peste râu și dincolo de pădure, a înclinat brusc și s-a coborât și mai jos înainte de a se nivela direct deasupra suprafeței sale agitate. Și în umbra adâncă a vale, Lazăr a urmat artera neagră spre Golful Leon.

În aripile sale, simțea o nouă răcoare din aerul rece care învăluia valea râului. Aerul umed era puternic pătat de o duhoare asemănătoare mlaștinii: mirosurile amestecate de buruieni putrezite, lemn în putrefacție, bălți stagnante de noroi, ciuperci și pești morți, dar reumeziți, care mărturiseau o ploaie recentă. Lazarus îmbrățișa malul estic al râului în căutarea unui refugiu accesibil de soarele care se apropia. Cu toate acestea, malurile mlăștinoase ale râului nu erau mai mult decât o pereche de umeri erodați pe care copacii care atârnau concureau pentru spațiu. Mulți dintre ei stăteau fără viață și înclinați, în timp ce alții aveau rădăcini expuse care se întindeau ca niște picioare întinse, oferind doar vizuini umede de animale între ele. Odată cu zorii la vedere și nevăzând niciun refugiu aparent, și-a grăbit pasul.

Lazarus a țâșnit după o cotitură a râului și a privit un afluent de pe malul său vestic. O venă îngustă se ramifica din râul Loara, învăluită în întuneric și aproape ascunsă în spatele unui baldachin ca o perdea de tufișuri încâlcite. A virat brusc, a traversat râul, țâșnea prin tufișuri și șerpuia în sus pe filonul noroios, evitând crengile contorsionate și trunchiurile căzute. Sub el, apa stagnantă a pârâului era o oglindă neagră și o amintire - chiar un cronometru. În fața ei, vedea silueta conturată a vârfurilor copacilor, brațele lor desfăcându-se întunecat pe fundalul strălucirii roșii tot mai mari a reflexiei cerului. Pierdea timpul; știa că soarele este neiertător; și cu o hotărâre sumbră și o hotărâre de piatră, Lazarus se adâncea tot mai mult în pustiul Stygian.

Apa îngustă șerpuia prin sălbăticie ca o creangă noduroasă, țărmurile sale deformate și confuze cu pâraie alăturate și sinuoase, mărginite de alge golfuri și cavități acoperite de mușchi. Și mai adânc, malurile făceau loc unor zone joase, cu terenuri atât de complet inundate în toate direcțiile încât nu lăsau nicio urmă vizibilă de o cale navigabilă — părea că pădurea creștea dintr-o foaie de sticlă neagră. Într-adevăr, Lazăr se simțea profund tulburat de lumina mortală a zorilor și de reflexia ei la fel de puternică, apoasă. Complet, era prins între lumină și întuneric, zburând într-o pădure aglomerată de crengi și plutind deasupra apelor

de o adâncime nedefinită. Totuși, el a urmat cărarea șerpuitoare unde copacii nu se întindeau să crească, sperând să se mențină pe cursul adevărat al pârâului.

Înainte, el a înaintat prin pădurile inundate, pâlcuri de copaci care îi treceau de o parte și de alta ca niște ziduri negre contorsionate și tremurânde. În cele din urmă, cerul și apele ardeau cu o nuanță purpurie, apărând împreună ca niște oceane de sânge opuse. Frigul îi părăsise de mult aripile, iar fața îi ardea acum ca și cum ar fi fost expusă unui vânt fierbinte. Lazarus și-a mijit ochii, a căutat în depărtare și a zărit ceea ce sperase - pârâul începea să se redefiniească, ridicându-și umerii noroioși din apă. Și mai departe, se ridica din mormântul său odinioară apos, ridicându-se în poziție verticală și cu grade mai mari de definire, arătându-și corpul mai lat, mai drept și mai hotărât. Pe măsură ce zonele joase inundate se retrăgeau, fosta venă noroioasă se remodela într-o râpă - într- un pârâu - și apoi într-un râu care împingea linia pădurii înapoi. Pâlcul întunecat de copaci de mlaștină se retrăgea în spatele rândurilor de iarbă de râu înaltă și lăsată și, intercalate printre ierburi, tulpini erecte se ridicau și mai sus, vârfurile lor spre cer oferind pene cenușii și umflate către cer. A zburat mai departe, menținând un curs drept și îngust deasupra centrului căii navigabile.

Și apoi, a apărut pe malul nordic al râului ca o aparentă mană cerească, care a sărit brusc în raza vizuală. Lazarus a trecut pe lângă el, dar a înconjurat larg apa înainte de a se planta în buruienile unui mal ud. Și-a strâns o pereche de aripi obosite, s-a lăsat pe spate pe călcâie, a închis ochii spre cerul arzător și a gâfâit pentru a respira și mai adânc. Apoi s-a aplecat și și-a pus mâinile pe genunchi, gâfâind greu în timp ce picături de sudoare îi picurau constant din vârful nasului.

Și-a îndreptat atenția spre malul râului și a găsit o plasă de pescuit zdrențuită, parțial plutitoare, restul fiind scufundat în mocirla malului noroios. În apă și prins sub plasă, Lazarus a zărit capul aparent al unei fetițe. Cu gura căscată, se uita fix la el cu o pereche de ochi somnoroși. Și, asemenea unei mii de viermi mici fluturând la unison, părul ei răsfiat se mișca în urma valurilor, fluturând în ansamblu ca o reprezentare suprarealistă a animației provenite de la o parte a corpului altfel nemișcată. Totuși, doar se juca cu el - era capul scufundat al unei păpuși sparte.

În apropiere, pe malul acoperit de tufișuri, a observat rămășițele unei bărci dărăpănate, cu scândurile îmbibate cu apă și despărțite zăcând plat pe țârm

și parțial ascunsă sub noroi și buruieni. Lazăr s-a ridicat și s-a apropiat pentru a găsi o urmă de bălți, care păreau să se potrivească cu urmele lăsate de cizmele unui bărbat greu. Ochii lui le-au urmărit printr-o cărare de buruieni aplatizate și spre o ușă din scânduri, care se sprijinea de fațada de colț a unei clădiri solide din piatră. În ciuda urmelor de pași proaspete, zona părea abandonată. Structura era inundată de viță de vie și puiți vioi; și, în prezentarea sa pitorească, clădirea ar fi putut părea victima unei păduri flămânde, înghițită încet și complet. Totuși, fațada sa nu era complet devorată. De-a lungul marginilor superioare ale zidurilor sale exterioare, două rânduri de grinzi putrede ieșeau din cochilia sa crăpată, dar altfel stabilă. Sub rândurile paralele de grinzi proeminente, decolorări dreptunghiulare sugerau existența anterioară a unor ferestre, sigilate ulterior cu pietre mai noi. În ciuda stării sale neîngrijite, pentru Lazăr, clădirea părea un sanctuar binecuvântat de lumina zilei. A privit cerul roșu, s-a uitat la urme și s-a gândit cum ar putea explica cel mai bine de ce un zburător creștin trebuie să se ascundă de lumina bună a zilei a lui Dumnezeu.

„Hallow, acolo?” a strigat Lazarus, dând buruienile la o parte cu o abordare precaută. El a bătut la ușă. „Aș putea vorbi puțin cu tine?” Și-a ciulit urechile și a ascultat sunete dinăuntru. „Ai putea fi aici?” Nu a auzit nimic, în afară de bâzâitul constant al greierilor în tufișurile din jur și plescăitul îndepărtat, poate, al unei broaște țestoase speriate. Lazarus a apăsă o mână pe ușă, împingând-o parțial înainte de a întreba cu voce tare: „E cineva?” Un păianjen care fugea în grabă a scăpat dinăuntru și a trecut în fugă pe lângă el. S-a strecurat pe lângă ușă, pășind într-un interior complet întunecat. „Halloween, aici?”

Imediat, Lazăr a ieșit împleticindu-se pe ușă, cu mâna la gură și înecându-se din cauza unei mirosuri probabil cea mai oribilă și grețoasă din toată Creația. S-a grăbit, fugind prin buruieni, aproape că vomita. Apoi s-a întors, tușind în continuare în timp ce inspecta din nou ușa. Din gura deschisă a clădirii, un vârtej de muște i s-a alăturat. Împreună, i-au înconjurat capul ca o formă suprarealistă și eterică a unui halou zumzător. Lazăr l-a palmuit...

la ei. S-a uitat spre est, uitându-se printr-o scorbură îngustă de chiparoși pentru a descoperi primele raze de lumină care cădeau la nivelul regiunilor superioare ale coronamentului pădurii. În amonte, nu a văzut niciun alt refugiu – doar țărături noroioase și tufișuri care atârnav deasupra. Arsura constantă de pe pielea lui era mult prea puternică, o amintire a zorilor. Se întoarse spre ușa ironică și holbată a clădirii, care părea să expire

o respirație constantă, râncedă, poate comparabilă cu gâfâiturile urât mirositoare ale unui câine pe moarte. Și-a încrețit sprânceana, și-a dat umerii pe spate, a tras adânc aer în piept și a reintrat în clădire. Lazarus a închis ușa, în timp ce mirosul și întunericul îl consumau.

Cu mâna peste nas și spatele la ușa închisă, stătea nemișcat, permițându-le pupilelor sale un moment să îndeapărteze straturile de întuneric și să discearnă fațetele interioare ale incintei - o podea de piatră; ceva asemănător unei mese; o altă masă; o altă ușă.

Ochii îi lăcrimau din cauza duhului, care ar fi putut învălui împrejurimile chiar mai dens decât întunericul, mirosul care îi ardea ochii ca o eșapament din coșul Iadului. Zgomotele neîntrerupte de trosnituri și zumzeturi umpleau clădire. Și-a șters ochii și și-a concentrat din nou privirea asupra podelei și pereților încruntați, suprafețele lor părând să se miște în întuneric. Nu ochii lui lăcrimați le dădeau mișcarea lor aparentă ondulantă; căci fețele lor se mișcau cu adevărat - inundate de muște care se agitau și valuri de gândaci, care aproape că îi înghițeau.

În întunericul aparent clocotit, și mai multe dintre caracteristicile fizice ale clădirii au prins contur. Deasupra, Lazarus a zărit rânduri de grinzi arcuite din lemn. Împreună, acestea ar fi putut semăna cu o cutie toracică întinsă și goală, suspendată sub un tavan și mai înalt. O multitudine de frânghii și lanțuri atârnavă omniprezent de ele, capetele lor împodobite cu un amestec de cârlige și ghimpi metalici. De multe dintre ele atârnavă pești morți - ondulați, plați și uscați. Și peste toate, poate un milion de muște se jucau pe ochii implodați.

Lazarus păși spre centrul adăpostului de pești, despărțind lanțurile joase care zornăiau în urma lui. Se opri lângă o masă dreptunghiulară de lemn care centra incinta ca o insulă în sine. Întreaga suprafață a structurii rudimentare era pătată de amprente liniare adânci și caneluri neregulate suprapuse, ca și cum ar fi fost supusă loviturilor și mișcărilor repetate ale lamelor tăietoare. Și-a trecut un deget peste suprafața pătată și cu gropițe înainte de a reexamina pereții clădirii.

Pe ele, a observat un rând de suporturi pentru torțe, similare cu cele pe care și le amintea din catacombele Abației. S-a întors spre intrare și a văzut o găleată înaltă lângă ea și lipită de perete. Ținea o serie de torțe de lemn, inversate. Lângă suporturile înalte

Găleata era o găleată mai mică, acoperită – probabil un alambic cu ulei pentru alimentarea torțelor.

S-a întors și a privit în cele mai întunecate zone ale clădirii, privind dincolo de carcasele de pește ghemuite și spre peretele din spate. O bancă lungă de lucru acoperea întreaga sa lungime. Partea superioară a instalației era plină de unelte de jupuit, capete de pește încrustate și bucăți de sare. Sub masă și pe podea, a văzut grămezi de haine împăturite cu grijă - în mare parte robe și rochii, acoperite cu excremente de șobolan. Hainele de deasupra păreau împăturite recent; totuși, mai jos și cel mai aproape de... Pe podea, hainele prezentau semne de degradare severă. Lângă grămezile de pânză, o serie de pantofi așezați cu grijă se întindeau pe partea inferioară a mesei de lucru. Unii erau noi; alții erau vechi, iar alții erau zdrențuiți, părând a fi găuriți de rozătoare. Chiar și așa, zăceau într-un aranjament strict, împreună cu restul pantofilor și hainelor. Suprarealist, ar fi putut părea - chiar straniu. Totuși, poate că ceea ce Lazăr a găsit cel mai surprinzător la partea de jos a mesei a fost faptul că a văzut între picioarele acesteia grade extreme de ordine și decădere care împărțeau același spațiu.

Lazăr și-a alungat muștele de pe față, s-a înecat cu un suflu uscat și a dat drumul la bancul de lucru. Totuși, nu putea alunga aerul rănced din jurul său la fel de ușor ca mirosul său era de un fel de miros care îți înăbușea pielea și respirația, care putea ușor să-i tachineze gâtul oricui, aproape să se întoarcă pe dos. A căutat în restul incintei, convins că duhoarea oribilă nu provenea de la peștele uscat, ci poate de la o sursă umedă și mai îngrozitoare. Ochii lui au urmărit un șuvoi de muște spre sud perete și spre o ușă înaltă și zdrențuită, cu un zăvor gros de metal. Și-a ciulit urechile și a ascultat un zumzet constant care se auzea din spatele ei. Apoi, și-a coborât privirea spre crăpătura din prag și a văzut multe insecte venind și plecând, ca albinele unui stup aglomerat. Lazarus și-a înclinat capul și s-a gândit că sursa, care strica aerul, a stricat-o din spatele ușii brăzdate.

Curiozitatea îl stăpânea, chiar dacă amintirea vocii poruncitoare a lui Ivan îi răsuna în minte, avertizându-l despre Tunelul Benion interzis, spunând: „Niciodată, acesta, Lazăre. Ești liber să cutreieri toate catacombele, cu excepția acesteia - niciodată, „acesta.” Cu toate acestea, poate că adevărul pur al Curiozității constă în capacitatea sa de a invoca suficientă ispită pentru a alimenta dorințe la fel de sălbatice precum cele din orice inimă bestială. Mai mult, ce fiară era capabilă să urmeze disciplina rece a încăpățănării

ignoranță, chiar și să ignore chinurile curiozității sale arzătoare? Lazăr a pășit printre lanțuri clinchetând și spre ușa înaltă, în timp ce o mare de țânțari și pești ca hârtia se închidea în urma lui. A desfăcut zăvorul ușii înalte și a dat-o larg.

Buf! Clunk-clunk-clunk! Lazarus sări într-o parte și șuieră la un cap care se prăbuși și se rostogoli peste lespezi. Brusc, în spatele lui, un nor de insecte izbură din ușa deschisă, urcând în grinzi ca un milion de mici înșeri exoscheletici, eliberați. Capul femeii se legăna nemișcat și se uita la Lazarus cu ochi lăptoși, gâtul său vărsând larve într-o grămadă cremoasă. Lazarus se întoarse și închise ochii, ca și cum acest lucru i-ar fi putut elibera simțurile și ar fi împiedicat evenimentul oribil să-i intre în memorie. Totuși, ca orice eveniment trecut pe care și-l putea aminti atât de viu - era prea târziu, deoarece amintirea sa perfectă era în același timp dar și blestem, chiar și pentru a-i cere să se concentreze asupra celor mai fine detalii ale celor mai grave evenimente din experiențele vieții sale - chiar și acum, cu grămada lui cremoasă.

Lazăr a tușit, înecându-se cu țânțari. S-a întors spre ușa înaltă și zdrențuită și s-a apropiat împrejur. Prin pragul deschis, a descoperit o cameră alăturată foarte largă, dar puțin adâncă, care părea să se întindă pe toată lungimea peretelui de sud. Conștient că se afla într-o pescărie, Lazăr a înțeles motivul probabil al camerei, care servea ea însăși drept incintă separată și mai igienică pentru depozitarea peștelui sărat și conservat. Cu toate acestea, în spatele unei uși închise, camera îngustă părea să servească unui scop opus, împiedicând conținutul acesteia să corupă întreaga clădire. Cu... Cu ușa deschisă, Lazăr a găsit podeaua camerei plină de cadavre nude și decapitate. Poate cincizeci sau mai multe, toate erau corpuri de femei, de diferite mărimi. Și toate zăceau într-o formație precisă, cu brațele pe lângă corp și găurile de la gât îndreptate spre nord, spre ușă. În total, rămășițele ar fi putut semăna cu o frânghie de lemn meticulos stivuită - sau cu o grămadă de haine împăturite, sau chiar cu un șir precis de pantofi. Și, la fel ca hainele, cadavrele prezentau grade treptate de degradare - tot mai mult spre podea, trăsături distincte ale corpului amestecate într-o tocană întunecată de descompunere avansată.

Rândul de jos era un strat neîntrerupt care ar fi putut semăna cu smoală clocotită, în timp ce era amestecat cu insecte. Și deasupra grămezii oribile zăceau capete cu ochi somnoroși, holbându-se la nimic altceva decât poate la cea mai disperată dintre toate condițiile umane.

„Argh!” Lazarus se repezi înapoi, luă capul rătăcit și îl aruncă înapoi în

cameră și trânti ușa înaltă. Se clătină spre masa din centrul adăpostului de pești, cu capul învolburat. Din nou, privi cu privirea țarcul murdar și ochii i se opriră asupra ușii exterioare tentante. În spatele ei, știa că aerul era curat, iar pământul era lipsit de furnici și gândaci. Totuși, cu strălucirea roșie blândă care se revărsa de sub prag, știa și că Moartea zăbovea la ușă. Zorile sosiseră în sfârșit - adăpostul de pești era refugiul lui pentru tot restul vieții.

ziua. A călcat în picioare insectele din cizme, s-a urcat pe masă și a inspectat scurt grinzi înainte de a sări printre ele. S-a așezat încălecat pe grinzi și s-a întins, cu fața în jos deasupra lor. Acolo zăcea, ferit de carul de foc al cerurilor și de podeaua infernală, plină de insecte. Și în acea lumină exterioară stare de limbo, el atârând între Rai și Iad, Lazăr a evadat într-o stare mai o lume primitoare a viselor.

~*~

Bum-bum-șșșt! Bum-bum-șșșt! Lazarus s-a mișcat la o serie de sunete neliniștitoare și nefirești, care ar fi putut semăna cu cea a unei fiare mari care se târăște pe un pământ moale, trântindu-și în mod repetat membrele anterioare grele în noroi și trăgându-și în urma ei părțile posterioare fără viață. Lazarus a auzit respirațiile grele printre trepte și și-a amintit de o zi petrecută în Puțul din catacombele Abației, când Moșneagul Thateus a crezut că un monstru l-a atacat pe Moșneagul Miguel. Într-adevăr, Lazarus auzea acum zgomote similare cu cele pe care și le imagina ca aparținând unei fiare marine rănite și fără suflu, care se lupta să se ridice de pe țărni și să-și găsească locul final unde să se înroșească.

Lazarus se rostogoli pe o parte și tresări, frecându-se acolo unde greutatea lui suspendată îi apăsa pieptul și picioarele de grinzi. Se ridică și se ghemui peste grinzi înainte de a privi pragul ușii exterioare și strălucirea ei roșie. Lumina purpurie pe care și-o amintea odinioară se transforma acum într-o altă nuanță de roșu - un roșu pe moarte - și știa, după durerea persistentă a grinzilor, că zorii zilei se transformaseră în amurg. „În curând, cerul nopții va fi al lui”, se asigură el. Totuși, observă umbre trecătoare care străpungeau strălucirea pragului. Zgomotele se intensificau. Își ținu respirația; inima îi bătea cu putere. Dacă ușa s-ar deschide pentru a permite reflectării chiar și a unei raze subțiri de lumină ...

Bum! Ușa s-a deschis brusc. O fântână de soare s-a revărsat pe podea, despărțind o

O mare de gândaci de bucătărie zbuciumată. Valuri de insecte se încrețeau în umbre. Lazarus își întoarse fața arsă de soare și închise ochii. Se crispă și își încleștă maxilarul, ținându-se ca o statuie. În starea sa de orbire și precauție, auzi tulburarea tulburătoare purtând în adăpostul peștilor - ca și cum fiara marină, care se târa și gâfâia, ar fi găsit interiorul rânțed al clădirii un loc mai atrăgător pentru a muri. Totuși, sunetul aparent al membrilor anterioare ale unei fiare s-a transformat în zgomotul mai distinct al cizmelor unui bărbat care lovea lepezile. Balamalele ușilor au scârțâit, iar lumina orbitoare a zilei s-a estompat. Lazarus și-a deschis ochii. S-a uitat în jos la găsesc un bărbat stând cu spatele la interiorul adăpostului de pești și privind prin crăpătura ușii aproape închise. Se purta ca un bărbat suspicios sau un om năzdrăvan, el ascunzându-se înăuntru și spionând afară.

Din umbrele de deasupra grinzilor, Lazarus a văzut spatele intrusului: un bărbat destul de corpulent, cu părul negru și unsuros. Petele de noroi îi acopereau partea de jos a robei de culoarea cremului; iar sub robă, Lazarus a zărit o pereche de cizme negre, asemănătoare cu ale lui, acoperite cu smocuri de noroi. Un șir de urme de pași noroioși se îndepărta de cizmele bărbatului și se îndrepta spre centrul camerei. Abia când s-a uitat spre masa pătată, Lazarus a descoperit cauza probabilă a sunetului de târât, pe care îl auzise anterior - a privit o mână moale și delicată care zăcea întoarsă pe podea. Cu toate acestea, din punctul său de observație, Lazarus nu a mai văzut brațul sau corpul proprietarului, deoarece blatul lung al mesei ascundea orice vedere, cu excepția mâinii palide. Cu toate acestea, nu a îndrăznit să încerce să adune mai multe detalii și să evite un scârțâit al grinzilor transversale.

În cele din urmă, bărbatul s-a furișat de lângă ușă și a adunat torțe din găleata înaltă. După care, a deschis capacul găleții mai mici, a udat torțele în ulei și a traversat periferia adăpostului de pește, strecurând torțele în consolele de perete montate. Cu câteva mișcări ale unei case de iască, a luminat întreaga incintă cu torțe aprinse. Apoi s-a întors la ușă exterioară și a privit scurt afară înainte de a o sigila cu o bară transversală robustă. În cele din urmă, s-a întors și s-a uitat fix la masa de lucru de lângă peretele din spate, cu teancurile sale ordonate de haine și pantofi. A bătut din palme o dată și și-a ținut vârful degetelor mâinilor rugătoare pe buzele zâmbitoare, ca și cum ar fi apreciat întinderea unui ospaț delicios.

Lazăr a observat detaliile mai fine ale trăsăturilor sale: ten măsliniu, o barbă neagră și subțire, ochi întunecați și un nas pronunțat, ca un cioc. Deși chipul bărbatului i se părea străin lui Lazăr, cea mai tulburătoare trăsătură a acestuia consta în

spațiul nefiresc al ochilor săi — asupra unei fețe aparent atât de cărnose, ochii îngusti ai bărbatului aruncau în ansamblu o privire ciclopică destul de tulburătoare.

Imediat, fața bărbatului s-a schimbat; rânjetul său s-a transformat într-o încruntare sub o sprânceană dură. A pășit înainte, a ridicat o femeie fără viață de pe podea și a așezat trupul pe lungime pe masă. A sprijinit brațele femeii lângă ea și a poziționat-o în centrul mesei, ajustându-i postura cât a putut, o păpușă în mărime naturală. În timp ce Lazarus se uita în jos la ea, ea părea să-i întoarcă o privire largă, cu ochi albaștri, care striga cu voce tare o disperare profundă. Totuși, teroarea transmisă în...

Ochii ei contrastau puternic cu expresia mulțumită a feței ei relaxate – părea să-l privească cu emoții puternice de repulsie și autosatisfacție, marcate în egală măsură de privirea afectată și de rânjetul subtil ascuns în colțul buzelor. Și iată-o întinsă, privind în sus la el, scrutându-și ochii prin ai lui și poate chiar în subsolurile Raiului, chiar în timp ce bărbatul începea să -i dezbrace. Cu grijă și meticulozitate, degetele bărbatului se mișcau ca cele ale unei mame iubitoare cu fiica ei imobilizată la pat, împăturind cu strictețe fiecare cusătură a hainei și așezând-o lângă cadavrul legat de masă.

Lazarus se clătină și se agăță de o grindă ca să-și recapete echilibrul. Își puse mâna peste gură și tresări din cauza unui val neașteptat de greață care îl cuprinse. Printre un zumzet constant de muște și insecte care pocneau, Lazarus auzea fiecare respirație grea a bărbatului, complet cu bolborositul ei constant de flegmă; și urmărea degetele groase ale bărbatului în timp ce netezeau și împătureau cu grație ultima piesă de îmbrăcăminte. Lui Lazarus, degetele nu păreau să se potrivească mâinilor unui pescar experimentat, deoarece păreau plinuțe și fragede; spre deosebire de degetele mai lungi, mai subțiri și mai groase ale tatălui său - sau ale lui, de altfel.

Bărbatul a dus hainele și încălțăminte cadavrului pe peretele din spate, unde le-a așezat sub masa de lucru și printre celelalte haine omenești. Acolo a rămas, cu spatele la Lazarus, ocupându-se cu obiectele de pe teșghea. Lazarus a tresărit când bărbatul i-a strigat de peste umăr: „Eu sunt Pescarul - Pescarul tuturor oamenilor; și nu veți pleca de aici! Nu; nimeni nu scapă din casa de pește, odată intrat - niciunul!”

Lazăr și-a ținut respirația.

Pescarul a continuat: „Nu mă crezi?”

Lazăr a refuzat să răspundă, iar bărbatul a înfipt vârful unui cuțit de jupuit în bancul de lucru, urlând: „Prin tăcerea dumneavoastră continuă, înțeleg că nu...” „Crede-o așa. Totuși, te voi învăța altfel. Nimeni nu se poate ascunde de mine; nici măcar tu. Eu văd totul - în special lucrările și faptele Diavolului!”

Totuși, pescarul a refuzat să se uite la Lazarus, stând în schimb cu spatele la el și răzuind grămezi de sare înainte de a le zdrobi până a forma o movilă de granule fine. A strâns sarea liberă în palmă și și-a frecat-o pe brațe și pe gât, ca și cum s-ar fi spălat. Și, într-un acces brusc de sunete exagerate de sufocare, și-a eliberat secreția din gât și a scuipat-o lângă cizmă. Gândacii au fugit. „Vă voi mai întreba o dată”, a răspuns pescarul, apucându-se de cuțitul de pe masă: „Nu mă crezi, puiet diabolic? Dă-mi un răspuns!”

Simțindu-se complet expus în grinzile deschise și amețind din ce în ce mai tare, Lazăr și-a recunoscut înfrângerea. A oftat și s-a gândit la prezentarea sa ca un creștin zburător —

Bărbatul s-a îndepărtat în fugă de masa de lucru, mânuind cuțitul în timp ce apuca cadavrul gol de păr. „Răspunde-mi, vrăjitoare!” A clătinat din capul femeii moarte , a apăsat lama pe gâtul ei și a țipat la ea: „Mă crezi acum?”

Lazăr a strâns grinzile, s-a uitat printre picioare și în jos, la întâmplările aparent fantastice care se petreceau sub el.

„Ah! Acum mărturisești!”, exclamă pescarul către cadavru; „Când totul e pierdut – când nu ai nicio apărare gata!” Apoi, din nou, ca o mamă iubitoare, desenă o a oftat adânc și a zâmbit înainte să-i mângâie ușor părul, spunând: „Odihnește-te liniștită, „Draga mea.” A lins-o pe albul ochiului și a consolat-o mai mult, și într-o șoaptă slabă pe care Lazarus încă o auzi: „Nu este nevoie de lacrimi. Vrăjitoarele nu trebuie să plângă - doar floricelele frumoase își simt necazul.”

Lazăr l-a privit pe pescar cum se întorcea la bancul de lucru. Bărbatul și-a ascuțit lama pe o curea de acuit în timp ce striga înapoi, părând să răspundă la o întrebare nerostită a femeii moarte: „Da, ești – și mai frumoasă decât majoritatea. De ce?”

Lui Lazăr îi venea capul în piept; stomacul i se întorsese. Muște leneșe îi sâcăiau pe față.

Bărbatul chicoti în sinea lui, adăugând cu voce tare: „Niciodată cu tine, fetiță. Nu mă poți ispiti. Înțeleg vicleșugul tău: te prefaci a fi o floare doar ca să-ți învâluie semințele răului.”

Lazarus și-a înăbușit o tuse. A scanat interiorul clădirii. Abia atunci și-a dat seama de motivul grețurilor sale, deoarece fumul torței care se ridica în sus se aduna constant pe tavan, furându-i aerul – nu putea rămâne în grinzi. S-a uitat spre pragul ușii exterioare și a constatat că o doză letală din ultimele raze ale zilei încă zăbovea afară – nu putea scăpa ușor din adăpostul pescarilor. S-a întors și a aruncat o privire spre ușa înaltă și zdrențuită înainte de a-și întoarce privirea spre spatele lat al pescarului, chiar dacă nevoia lui târâtoare de a tuși i se făcea din ce în ce mai evidentă. Nu cunoștea nicio alternativă, în afară de o confruntare presantă și o prezentare convingătoare a sa.

Se mișcă pe furiș, sprijinindu-și mâinile de grinzi în timp ce se așeza ușor peste femeia moartă. Apoi, își recapătă echilibrul de o parte și de alta a ei, în timp ce stătea în picioare deasupra mesei. Nu-și părăsi privirea pescarului în timp ce acesta se ghemuia deasupra ei. Își ținu respirația și își adună toată puterea membrelor, contorsionându-și postura și schimbându-și centrul de greutate, până când cizmele sale atingeau ușor podeaua. A pășit ca o pisică spre ușa exterioară cu zăbrele, oprindu-se înainte de pragul luminos. Totuși, înainte să se întoarcă – înainte să poată ridica mâna și să se abțină – a tușit.

Lazăr și pescarul s-au întors unul spre celălalt. La rândul său, bărbatul surprins și-a pierdut cuțitul când acesta s-a rotit pe lespezi, lovindu-se nemișcat de peretele nordic. Lazăr și-a desprins privirea de la cuțit, și-a desfăcut aripile și a șuierat spre pescar.

„Stai departe!” , a țipat bărbatul, retrăgându-se spre peretele sudic.

Lazăr s-a adunat și a rămas paznicul ușii, pe care o încă nu-și putea permite, deschisă la lumina zilei. „Rămâneți unde stați.” „O, o voi face... chiar aici... chiar aici, dacă doriți”, bâlbâi bărbatul, mângâind ușor pietre de zid lângă el. Gândacii au fugit. A aruncat o privire peste clădire, unde zăcea lama lui de jupuit.

Privirea lui Lazăr a urmărit-o pe a lui; a mârâit. „Lasă-l așa!” Și-au întâlnit privirile de peste masa din mijloc și de cadavrul acesteia. „Stai jos unde stai.” Totuși, când bărbatul a rămas în picioare, Lazăr a adăugat: „În curând voi părăsi locul acesta. Dacă tu stai, atunci voi sta și eu; și nu ni se va întâmpla niciun rău.” Amândoi s-au ghemuit încet împreună și, exact când linia lor vizuală comună a trecut pe sub cadavru și masa măcelarului, au recapturat privirea neîntreruptă a celuilalt. Și au stat acolo, pe călcâie, mirându-se în liniște unul de altul.

În cele din urmă, Lazarus se uită din nou la pragul din spatele lui, cu strălucirea lui care se estompa.

„Aștepți căderea nopții, da?”, a întrebat pescarul.

„Te voi părăsi în curând”, a declarat Lazarus.

Bărbatul dădu din cap. „Poate că vei reuși. Se întunecă destul de curând.” Gemui și se așeză din nou pe podea. Se sprijini cu spatele de perete și își ridică genunchii pentru a-și odihni brațele deasupra lor. „Cum ai intrat printr-o ușă sigilată? Te-a invocat vrăjitoarea asta? Ce ești? Un fel de demon?”

„M-am cocoțat în grinzile acoperișului. Nu sunt un demon.”

„Ah! Și, desigur, nu ai fi un demon; totuși, aripile și dinții tăi cereau o astfel de întrebare.”

Bărbatul și-a dres glasul și s-a prezentat: „Amad, sunt ... Amad Gaston; fiul lui Barabass Gaston. Dacă îmi permiteți să întreb; sub ce prenume

„Ești cunoscut?”

„Lazăr — un om care zboară”, a răspuns el scurt.

Bărbatul își plecă încet și adânc capul. „Onoarea este a mea, Lazarus; omul zburător.”

Lazarus a răspuns cu o plecăciune superficială.

Pescarul curios a înăbușit tăcerea prelungă dintre ei, spunând: „Deși sunt un pescar excelent, un scrib versat și înțelept în multe minuni

„...dintre oamenii lumii, trebuie să mărturisesc că înfățișarea ta înaripată îmi chinuie profund sensibilitatea. Într-adevăr, dacă aș fi doar un om obișnuit, temător de Dumnezeu, aș putea jura că ești chiar Diavolul.” Ridică din umeri. „Totuși, din moment ce eu nu sunt un astfel de om; și, ca atare, tu nu poți fi Diavolul, poate că ar trebui să interpretez această întâlnire întâmplătoare ca pe o lecție pentru încă o minune a lumii - cea a unui om zburător în carne și oase.”

S-a aplecat în față și a dat din cap. „Spuni adevărul? Ești doar un zburător.”

„Omule, și vei pleca curând, nu-i așa?”

„Nu mint”, a răspuns Lazăr. „Sunt un zburător creștin; și în curând voi pleca.”

„Ei bine, eu nu sunt creștin”, a proclamat pescarul. „Totuși, nici nu mint; fiind omul bun și onorabil pe care îl aștept atât de mult de la mine.” Cu o sprânceană ridicată, și-a dat părul pe spate, ca și cum ar fi vrut să-și arate o latură mai bună. Apoi și-a întins unghiile, examinându-le. După care, și-a strâns buzele, le-a atins cu un deget și a reflectat – poate pentru a exagera cu privire la abilitățile sale impecabile. „Ah!” Și-a pocnit degetele și a arătat spre Lazarus. „Am dedus cum se numește.”

"Nume?"

„Da; titlul versului pe care îl voi scrie despre întâlnirea mea cu tine. Va fi o lucrare captivantă.” El a rânjit. „Și toată lumea se va minuna de ea.”

Și-a întins brațele spre tavan și le-a fluturat larg, ca și cum s-ar fi adresat întregului cer. „Iar versul se va intitula «Demonul înaripat care se numește creștin».”

„Asta ar fi o minciună; și tu pretinzi că nu minți”, a spus Lazăr.

„Ai face-o acum? Vezi tu, chiar și un demon ar putea pretinde că nu minte. Și orice om temător de Dumnezeu, care te-ar vedea, ar putea jura că ești un demon.”

„Dar ai spus că nu te temi de Dumnezeu.”

„Adevărat; totuși, acei oameni care ar putea citi un astfel de verset... ei bine, se tem de Dumnezeul lor.” Ridică din umeri. „Poate că se cuvine următoarei chestiuni: cuvântul unui singur om care zboară, care pretinde că se teme de Dumnezeu, versete spuse de restul lumii temătoare de Dumnezeu, nu-i așa?”

„Nu sunt un demon. A crea o înregistrare falsă ca atare ar fi o minciună”, a muștrățat Lazăr .

„Cui? Cum poate singura ta afirmație să contrazică o sută de afirmații contrare?”

„Cum poți avea tu dreptate și o sută de oameni să greșească? Ești tu atât de divin încât să faci o astfel de afirmație?”

„Știi acest adevăr mai mult decât ar putea oricine să pretindă că știe: sunt un creștin care zboară – nu un demon care se preface că nu este demon.”

„Totuși, cine poate contrazice glasul a o sută de oameni?” Și-a înclinat capul.

„O sută de oameni pot greși, inclusiv eu, dacă presupun în mod greșit că are dreptate.”

„Ah, splendid!” exclamă pescarul, bătând din palme. „În puținele tale cuvinte

„...apărării, ați contracarat pretențiile a o mie, mii de oameni!”

Lazăr și-a încruntat fața. „Ce faci?”

„Vorbesc cu tine. Și stau jos, așa cum ai cerut.”

„Nu; de ce le faci ce le faci?” A arătat spre cadavru.

„O, vrăjitoarea”, a răspuns el cu un gest iritabil, „sunt toate la fel, ademenind inimile bune ale oamenilor pentru câștiguri rele. Nu o lua în seamă.”

„Tu ai ucis-o?”

Bărbatul a chicotit. „Ucigașii de vrăjitoareucid vrăjitoare, dragul meu om. Asta facem noi.” Și fiind creștinul care pretinzi a fi, ai auzit de vrăjitoare și de inchizițiile sfinte, nu-i așa? A arătat între ele și a întrebat mai departe: „Dacă nu mă smeresc să mă ocup de asta, atunci cine ar putea, altfel? Tu?”

„Faci asta pentru Sfântul Scaun? Biserica ți-a spus să ucizi femeii?”

„Vrăjitoarele, slujitorii, babele și vrăjitorii nu sunt femeii; eu nuucid femeii și copiii.”

„E ceva în neregulă cu tine.”

Bărbatul și-a înclinat capul, prefăcându-se plăcut surprins. „A? Și spune-mi, te rog.”

„Te-am văzut, înainte să- i șoptești – limba ta în ochi.” Lazarus clătină din cap.

„Cred că o numești vrăjitoare doar ca să-i furi hainele și pantofii.”

Lazarus privi cum fața pescarului se făcu de piatră. Bruscu, părea să se spargă din cauza cuvintelor sale urlătoare. „Nu intra în umila mea locuință și nu îndrăzni să mă sfătuești, omule zburător! Nu știi nimic despre mine; nici despre execrabila mea datorie față de rectitudine; nici despre viclenia vrăjitoarelor!”

Aruncă o privire peste teancurile de haine înainte de a-și îndrepta privirea spre cuțitul de jupuit. Bărbatul se întoarse spre Lazarus, mijindu-și ochii. Lazarus își

ținu gura, ca să nu- l stârnească și mai mult pe pescar. Bărbatul se aplecă în față cu fața lui apăsătoare

Sub strălucirea încețoșată a torței și printr-un cerc învolburat de muște, Lazăr își studia ochii – aceștia păreau să se contopească în interior și să ia asemănarea singurei sfere monstruoase care îl privea fix pentru totdeauna. Bărbatul mârâi:

„Pot vedea clar prin tine. Suntem complet diferiți; tu și eu. Tu doar te prefaci că ești înțelept repetând cuvintele altora; pe când eu vorbesc și scriu propriile mele cuvinte, din moment ce sunt înțelept.” Bărbatul se relaxă și rânji.

„Ascultă-mă, astăzi. Voi scrie despre tine, o, gloriosule Lazăr, un verset etern al unui om drept un om zburător pretențios care a găsit rușinea în lumina Adevărului și s-a ascuns în umbrele Înțelepciunii. Te voi dezvălui complet și te voi goli în

„lume.” Pescarul a făcut cu ochiul și a chicotit, adăugând: „Întrucât sunt complet separat de tine, având atât metodă, cât și mijloace de a distra mințile oamenilor.”

Lazăr și-a încleștat maxilarul și a tras adânc aer în piept înainte de a-l contracara cu Scriptură și cu o analiză amănunțită: „Înțelepciunea este de la Dumnezeu. Pari să uciți ca să poștești hainele femeilor . Și... ce ai făcut cu ochiul ei?” El a clătinat din cap. „Nu, inima ta nu este de la Dumnezeu.”

Pescarul se încruntă. „Dumnezeu? Cine e Dumnezeu — al tău?”

„Este unul singur, Domnul Dumnezeu, Atotputernicul, Care este în Ceruri.”

„Mă așteptam la un astfel de răspuns. La urma urmei, trebuie să-ți aperi credința. Învățătorii credinței tale te-au învățat să răspunzi exact în acest fel, atunci când alți oameni îl pun la îndoială pe Dumnezeul tău. Cu toate acestea, în apărarea credinței tale, nu poți oferi nicio referință la cuvinte scrise sau rostite pe care să nu le fi anticipat deja și pe care să le pot anula, pur și simplu prin mărturia înțelepciunii, reflecția rațiunii sau inversarea întrebării. Așadar, scutește-te de durerea de a constata unde aș putea să te depășesc, mai ales în lumina propriei tale credințe.” Și-a înclinat capul și a zâmbit, așteptând răspunsul lui Lazăr .

„Voi sunteți lipsiți de Dumnezeu.”

Bărbatul s-a încruntat, așteptând poate mai mult de la el.

Un moment de tăcere s-a așternut între ei, cu excepția zumzetului constant al insectelor și a trosnetului provocat de torțele aprinse.

Lazăr a verificat din nou strălucirea purpurie de sub pragul ușii când pescarul l-a strigat: „Vrei să știi cum am ajuns atât de diferit de majoritatea, nu-i așa? Simt asta. Dacă îți pasă atât de mult să știi, atunci îți voi spune.” cum s-a întâmpat.”

Lazarus ridică din umeri – seara nu venise suficient de repede pentru el. Dădu din cap.

„Vreau să știi. Spune-mi totul.”

Bărbatul a rânjit și a dat din cap în semn de răspuns. „Așa cum mă așteptam... foarte bine atunci; o voi face. Așa cum S-a întâmpat, părinții mei aparțineau unor regate diferite, oceane separate; totuși, într-o zi, în timp ce amândoi căutau scoici pe o porțiune de plajă din Sardinia, urmele pașilor lor s-au intersectat și s-au îndrăgostit. În ciuda credințelor lor diferite, s-au căsătorit în secret, jurând împreună că nu vor lipsi de respect și nu vor contesta credința celuilalt. După un sezon întreg de la începutul alianței lor neobișnuite, m-am născut eu. Și, cum eram copilul lor, au fost de acord să mă învețe ambele credințe ale lor, așa cum

deși aparțineau unul altuia – ca două relatări ale unor povești similare. Când am devenit suficient de mare ca să pun la îndoială diferența dintre ele, părinții mei au jurat și ei mă obligă să tăcesc, astfel încât să nu le spun niciodată altora despre credința mea neobișnuită sau despre diferitele religii ale părinților mei. La urma urmei, trăiam în regatul țării tatălui meu, iar înțelepții și bătrânii tribului său interziceau orice exprimare a unei religii contrare. Tatăl meu a fost un om cu adevărat bun, deoarece i-a permis mamei mele să-și practice în secret credința, știind în același timp că capul lui ar putea găsi cu ușurință vârful unei lame, dacă își mărturisea adevărata credință bătrânilor. Totuși, în loialitatea lor nemuritoare, „Bătrânii nu au rămas mai înțelepți. Și, de-a lungul timpului, am îmbrățișat odată nu unul, ci șapte zei în total.” Pescarul i-a cercetat fața lui Lazăr.

„Șapte?” întrebă Lazarus, dând din cap hotărât, în timp ce arunca o altă privire spre pragul încă strălucitor. „De ce, atâția zei?” Pescarul a pocnit din degete și i-a oferit un zâmbet timid. „Mă așteptam la o astfel de întrebare.”

Și, ca un déjà vu trecător și fulgerător în mintea sa, Lazarus își amintea că se aștepta deja ca omul să se laude: se aștepta deja la o astfel de întrebare. Mai mult, știa cumva că omul ar putea continua să vorbească despre el însuși chiar și până la căderea nopții.

„Într-adevăr. Am prețuit șapte Zei în total”, a continuat bărbatul, ridicând vârful cizmei în timp ce privea un gândac târâtor apropiindu-se de el. „Tatăl meu înțelept s-a rugat la șase Zei, iar mama mea blândă s-a rugat doar la unul – al ei era al tău, pe care acum îl aperi ca fiind singurul.” Bărbatul și-a coborât cizma; gândacul a pocnit, iar el i-a zâmbit lui Lazar. S-a aplecat în față, adăugând: „Vezi, știu totul despre Dumnezeuul tău – a fost doar unul de-al meu.”

„Ori Îl accepți, ori nu”, a propus Lazăr. „Și din moment ce Îl cunoști deja, dar alegi să-L refuzi, înțeleg că am puține lucruri pe care le pot oferi pentru a te convinge de contrariu.” Lazăr l-a privit și l-a întrebat: „Poate că a fost ceva anume .” „care te-a întors împotriva Lui?”

Pescarul s-a uitat urât la Lazarus. Apoi s-a înecat zgomotos și și-a dres glasul, ca și cum ar fi vrut să înfrumusețeze momentul de expectație. A scuipat sputa lângă cizmă și i-a aruncat o privire dură lui Lazarus. „Vă rog să-mi permiteți să închei

cuvinte înainte de a-ți îndemna la aiureli.”

„Iartă-mă”, a spus Lazăr.

Și-a dres din nou glasul și și-a înmuiat privirea. „Da, ei bine, totul s-a terminat când mama a aflat că tatăl meu curta în secret alte femei.” A clătinat din cap. „Erau atâtea secrete între noi. Mama era la fel de pasională ca și el, înțeleaptă.” Oftă el. „În accesul ei de furie, i-a luat sabia în timp ce el dormea. Totuși, el s-a trezit și, în confuzia unui somn aproape complet și crezând că umbra ei era cea a unui intrus, a ucis -o – moartă acolo unde stătea. Nu i-ar fi făcut niciun rău; îl venera ca pe soarele care răsare.”

„Îmi pare rău pentru pierderea suferită”, a răspuns Lazarus, zărind pragul.

„O, cred că ești”, spuse bărbatul cu un ton sarcastic greu. „Totuși; eu M-am trezit a doua zi dimineată fără să știu nimic despre ce se întâmplase. Îmi amintesc ziua „încă limpede – întinsă în pat, cu soarele cald, ciripitul păsărilor cântătoare, vaporii grei ai văilor verzi și rugăciunile mele de mulțumire către numeroșii mei zei – fără să știu că mama mea moartă și tatăl meu plângând zăceau chiar lângă mine în cealaltă cameră.” A făcut un semn cu mâna spre Lazarus. „Da, știu că ascundeți milă pentru mine – nu este nevoie, domnule.”

Lazăr doar a ridicat din umeri.

Bărbatul a continuat: „Durerat de pierderea singurei iubiri adevărate din viața sa, tatăl meu și-a luat viața la scurt timp după aceea; însă, înainte de a muri, mi-a cerut să-i jur: că ar trebui să abandonez complet credința lui și să o îmbrățișez pe cea a mamei mele - cu unicul ei, Domnul Dumnezeu, Atotputernicul. Am fost nemulțumit de el; am refuzat. Așa că a plâns; apoi a murit și m-am trezit singur și cu șapte - șapte Dumnezei care, între toți, nu puteau proteja nici măcar un soț și o soție de propria lor iubire nemuritoare unul pentru celălalt.” S-a aplecat în față, căutându-i din nou fața lui Lazăr .

Lazarus dădu din cap. „Șapte.”

„Șapte”, exclamă bărbatul, ridicând tot atâtea degete. Apoi bătu din palme o dată și rânji. „Așa că mi-am îngropat ambii părinți, fiecare conform obiceiului, și am lăsat nouă morminte în nisip înainte de a-mi abandona patria.”

„Nouă?”, se simți obligat să întrebe Lazarus.

Pescarul a rânjit. „Exact tot atâtea; de când L-am îngropat pe Dumnezeuul tău în acele rânduri.” și a mormintelor.”

Lazăr l-a certat. „El este Cel dintâi și Cel de pe urmă și Cuvântul Lui nu va pieri niciodată.”

„În ascuțimea amintirilor mele, cred că al lui a fost al treilea mormânt. Și ce zici de cuvinte? Eu sunt poetul, nemuritor. În cuvinte, nu pot muri niciodată, gloriosul meu Lazăr, care ești omul zburător.” Și-a pocnit degetele și a șuierat, ca și cum ar fi șoptit un secret: „Atâta timp cât un singur suflet ascultă, eu trăiesc șoptind cuvinte. Acesta este adevărul. Eu sunt... eu.”

Tăcerea dintre ei a fost doar de o clipă, întreruptă de accesul de furie al pescarului. de râsete țipătoare. Și-a lovit în mod repetat mâinile de dalele podelei, exclamând peste tobele sale: „Acum spune-mi, o, Lazăre, omul zburător! Care a fost credința adevărată; și care a fost falsă? Grăbește-te! Răspunde-mi! Răspunde-le înțelepților „Poet, ca să nu murim cu toții fără unul!”

Lazăr se ridică în picioare. „Oprește-te!”

Bărbatul a râs și l-a îndreptat cu degetul acuzator. „Așa cum mă așteptam! Te doare să te gândești la locul tău mic în lumea asta.” Se rezemă de perete, chicotind în continuare și clătinând din cap. „O, durerea pe care o simt când se gândesc la posibilitatea de a greși în privința a ceea ce îmi doresc să aibă dreptate.” „O, îndoiala pe care viziunea și rațiunea o aduc credinței oarbe.” S-a uitat direct la Lazăr. „Nu simți sentimentul tulburător din speculațiile tale despre sine?”

Lazarus se ghemui din nou, cu privirea fixată asupra feței brăzdate de vreme a bărbatului — și asupra ochilor lui. El l-a mustrat. „Pot simți că există multe credințe false și profeți ai lor; totuși, știu că credința mea în Dumnezeu Atotputernicul este singura credință adevărată.”

„Minte!” a strigat bărbatul, lovind podeaua. Muște aprinse au zburat. Și-a încrucișat repede brațele și și-a îmbrățișat strâns trunchiul în timp ce se legăna înainte și înapoi, holbându-se la tavan și rostind cuvinte pe care părea să le știe și să le rostească mecanic. „Nu există zei. Nu există Rai. Nu există Iad. Nu există nici îngeri, nici sfinți, nici

„demoni sau diavoli.” Se legăna în mod repetat și privea în sus, părând pierdut în mintea lui, în timp ce continua: „Nu există niciun semn al lor – nicăieri – nicio confirmare – niciun indiciu – nicio urmă –”

„Minte”, a răspuns Lazăr cu fermitate, atrăgându-i atenția bărbatului asupra lui. „Scriptura este această confirmare. Este Cuvântul Domnului și Mântuitorului tău Preaînalt, pe care îl tăgăduiești.”

Bărbatul se legăna în loc, iar Lazarus observă o schimbare bruscă în expresia feței lui; firea părea să se transforme din mers – imediat de la chipul unei persoane rebele, aparent dezordonate, la cel al unui om calm, cu o atitudine distinsă și intelectuală. Își ridică bărbia și se uită în jos, cu nasul său ca un cioc, la Lazarus. „Scriptura ta, așa cum o numești tu, nu este decât efortul combinat al unor scribi de mult morți și fanatici care doreau ca toată posteritatea să le audă cuvintele ca un singur cuvânt – ca singurul cuvânt al Dumnezeului și al credinței pe care le -au imaginat între ei. Se întâmplă ca oamenii scriu despre zei și demoni, din moment ce zeii și demonii nu au scris niciodată despre ei înșiși.” A scuturat degetul spre Lazarus, dând din cap. „Poate te întrebi cum se face că sunt capabil să cunosc lucruri atât de mărețe.”

— Nu mă mir, mormăi Lazarus, verificând din nou ușa.

„Și îți voi spune”, a continuat pescarul – fără să-i dea seama de remarcă lui. „În numeroasele mele călătorii – în diverse țări și locuitorii lor – am întâlnit multe scrieri precum scriptura ta, toate proclamându-se cuvinte sacre.”

„și decrete divine ale zeilor. Am văzut multe forme ale lor: pergamente, vase de lut; tăblițe de piatră și lemn; sculpturi pe trunchiuri de copaci; chiar cicatrici și marcaje pe fața și burta oamenilor, care pretindeau că sunt inscripționate divin și fără durere în timp ce dormeau.” A bătut din palme. „Și poate ați dori să aflați ce am dedus a fi cel mai des întâlnit între ele?”

„Nu-mi doresc asta ” a remarcat Lazăr.

Totuși, omul a persistat. „Asemănarea lor era că, indiferent ce transmiteau ca mesaj divin, aveau întotdeauna o altă parte a mesajului lor de citit, aceea că mesajul divin era absolut adevărul, astfel încât orice altă afirmație contrară era falsă. Și de ce ar putea fi scriptura ta diferită de restul acestor «mesaje divine»?”

„mesaje”, din moment ce proclamă și că alte credințe și zei sunt ireali, cu excepția celor pe care se străduiește să-i facă reali? De ce așa, ca nu cumva să fie doar încă un „mesaj divin” „printre mulți? Spune-mi; ce adevăr mai mare este în el? Și cum poți nega că spun asta?” A rânjit și a făcut cu ochiul.

În cele din urmă, Lazăr l-a mustrat. „Adevărul este că tu nu-l accepți pe Domnul și Cuvântul Său. Așa cum alții pun la îndoială ceea ce nu acceptă sau nu înțeleg, la fel faci și tu. Negarea ta este cea care îți distruge. Și dacă ai îmbrățișat cu adevărat „Cuvântul lui Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, atunci nu ai pretinde că spui adevărul și, prin urmare, nu ai nega Scripturile. Nu poți nega acest adevăr, ca nu cumva să minți.”

„O, dar pot – și chiar am făcut-o”, a replicat pescarul. „Nu mint. Sunt un om bun și drept – chiar onorabil.”

Lazăr s-a uitat la cadavrul de pe masă, clătinând din cap. „Nu; ești un om rău, te prefaci doar a fi bun. Nu oferi nicio contraargumentare bună lui Dumnezeu, în afară de lipsa ta de credință în El și în Cuvântul Său.”

Lazăr a zărit o muscă care s-a târât pe fruntea pescarului; s-a oprit chiar între sprâncene.

Bărbatul părea să nu fie conștient de gândacul de pe fruntea lui, în timp ce chicotea și răspundea: „Nu câștig nimic zdruncinându-ți credința. Doar tu ai putea pierde dacă o respingi, în fața neclintită a Adevărului.” Își întinse palmele și ridică din umeri. „Tu...”
„Vezi, povara adevărului revine ție, nu mie, din moment ce eu nu pretind că zeii sunt reali.” A zâmbit larg în timp ce Lazăr privea musca târându-se pe fața lui înainte de a-i sări în barbă.

„Dumnezeu este real. Nu există alți dumnezei înaintea lui. El este — eu sunt”, a declarat Lazăr. „Este? Sunt?”, l-a provocat bărbatul. „Și dacă ți-aș spune că Dumnezeul tău este în spatele acestui lucru „Ușă”, a întrebat bărbatul, arătând spre ușa înaltă și zdrențuită, „mă ai crede?”

„Te-aș crede.” or „Te-aș crede.”

Pescarul și-a înclinat capul și și-a încruntat sprâncenele. „De ce mă crezi orbește când povara adevărului ar trebui să fie asupra mea, să dovedesc că Dumnezeul tău este în spatele ușii?”

„Poate că nu poți vedea adevărul pentru că cauți cine ar trebui să poarte povara lui?”

„Foarte bine, atunci”, spuse el cu un aer de contemplare, punându-și un deget pe bărbie și alungând musca odată înfipă în barbă, „din moment ce nu ți-am deschis ușa și nu ți-am dezvăluit niciun adevăr în ceea ce privește afirmația mea, cum ai putea ajunge să mă crezi dinainte?”

„Mă așteptam la o astfel de întrebare”, a răspuns Lazăr. „Nu am nevoie să mi se deschidă nicio ușă.”
să știi că Duhul lui Dumnezeu este peste tot și în fiecare lucru. El este în spatele acelei uși; în aceste pietre de zid; în grinzile acoperișului —”

A dat din cap o muscă și a îndreptat un deget spre cadavru. „Este chiar în ei.”

Bărbatul l-a concediat chicotind și clătinând din cap, în timp ce Lazăr a continuat: „Cine a făcut-o, dacă nu Domnul Dumnezeu? Și cine a făcut munții și râurile, sau soarele și luna? Tu?” El a clătinat din cap. „Nu; Dumnezeu Atotputernicul a făcut toate lucrurile – așa a fost scris în Scriptură. Așa că poți lăsa ușa închisă și să te odihnești, sigur că tot ce ține de tine este o dovadă a prezenței lui Dumnezeu.”

„Nu cred”, replică bărbatul. „Singura dovadă pe care o oferiți este aceea că îmi arătați că peștele meu este aici – că vrăjitoarele sunt aici – și că totul este aici, ceea ce ar trebui să fie aici.” Își lăsă mâinile în aer. „Dar m-ați convins totuși că al dumneavoastră Dumnezeu este orice altceva decât dorința ta ca El să fie real - ca nu cumva, bineînțeles, să-ți dorești „să mi-L descopere prin ochiul vrăjitoarei sau prin fața lunii. Ai putea să mi-L arăți? Aș putea fi cu adevărat cuprins de recunoștință pentru asta.”

Lazarus l-a privit pe pescar cum s-a aplecat în față, aruncând o privire peste podeaua adăpostului de pește și spre cuțitul său de jupuit.

„Și aș vrea să rămâi unde stai”, mârâi Lazarus.

Bărbatul se lăsă lipit de perete și oftă. „Răspunde-mi la asta; dacă n-ar exista pietre, lemne, vrăjitoare, munți sau măcar un soare – dacă n-ar exista nimic, atunci cum

Încă mai poți crede că Dumnezeul tău există?

„Dacă n-ar fi nimic, atunci și eu aș fi nimic și n-aș putea ști nimic.”

Totuși, din moment ce sunt eu însumi, atunci știu că și Dumnezeu există, din moment ce nu m-am creat eu însumi.”

Bărbatul și-a încleștat maxilarul și a reflectat la răspunsul lui Lazarus. O scurtă tăcere s-a lăsat.

În cele din urmă, bărbatul a întrebat: „De ce îl minimalizezi pe Marele Făuritor numindu-l doar un zeu, un rege sau un tată?”

„Mare Făcător? Vrei să spui «Dumnezeu Atotputernic»?”

„Nu. Nu am spus Dumnezeule atotputernic; nu am spus Rege, Domn sau Duce al Zeilor; am spus nu să spun Dumnezeul Binelui sau Dumnezeul Răului. Am spus Marele Făuritor, care nu are nevoie de nume glorios sau titlu nobil.

„Dumnezeu Atotputernicul poartă multe nume. Și voi Îi dați încă un altul, numindu-l «Marele Făuritor».”

„Mă așteptam la asta.” Oftă înainte de a-și atinge piciorul cu degetul țeapăn în timp ce-l predica pe Lazăr. „În fiecare loc pe care l-am călătorit; cu fiecare om pe care l-am întâlnit, care jura credință unui Dumnezeu, el proclama același lucru pe care îl proclamați și voi acum - că Dumnezeul său era Marele Făcător. Totuși, Marele Făcător nu este un Dumnezeu al oamenilor. Marele Făcător i-a creat pe oameni și i-a făcut să se minuneze de această lume și să creadă în Zeii lor. Adună asta, dacă vrei, gloriosul meu om zburător care se numește Lazăr.”

„Dumnezeu este Adevărul; nu trebuie să-L apăr în fața blasfemiei.”

Pescarul tresări înainte să chicotească. „Dumnezeu este Adevărul? Asta e tot - pur și simplu - nimic mai mult?” El izbucni în râs. „Ei bine, desigur că poți spune așa ceva; așa cum orice om ar putea spune, în apărarea Dumnezeului său, că Dumnezeul său este Adevărul. La urma urmei, ce om ar fi atât de nehibzuit încât să mărturisească credința într-un Dumnezeu fals?” El chicoti. „N-ai spus nimic și multe în același timp - fără să spui nimic semnificativ în apărarea Dumnezeului tău; și totuși, dezvăluind multe despre incapacitatea ta de a te apăra bine chiar și cu cele mai simple afirmații.”

„Ți-am spus că nu-L apăr; doar împărtășesc Adevărul Său”, a declarat Lazăr. „A?” Bărbatul se aplecă în față. „Atunci răspunde-mi la acest adevăr: Marele Creator este bun sau rău?”

„Dacă te referi la Dumnezeu, atunci El este bun.”

„Minciună! Marele Făcător este totul! Toate lucrurile sunt de la Marele Făcător – fiecare lucru bun, fiecare lucru rău, de la flori la vrăjitoare – totul! Cum poți pretinde că împărtășești adevărul când oferi doar adevăruri pe jumătate? De asemenea, bănuiesc că crezi că răul vine doar de la diavoli și demoni, nu-i așa?” A dat din cap, zâmbind.

„Și de unde au venit aceste lucruri rele? Spune-mi, te rog, o poveste ca asta despre copii !”

„Pari că știi Cuvântul lui Dumnezeu fără să-ți spun eu”, a spus Lazăr.

„De ce îmi ceri să împărtășesc Adevărul, doar ca tu să-l respingi?”

Pescarul ridică din umeri. „Dacă ți-aș spune, într-o singură suflare, tot ce nu contează în credința ta, atunci ai aprecia șansa de a respinge toate aceste probleme cu o simplă mișcare a mâinii. Nu vreau să depun eforturi atât de considerabile și îndelungate, abordând cu atenție numeroasele fațete ale noțiunilor tale false, doar pentru ca tu să-mi oferi o muștrare pitorească și absurdă, la fel de ne semnificativă ca poate: «Nu te cred» sau «Nu este așa». Prin urmare, atenția și participarea ta plină de viață sunt cu siguranță necesare. Ți-ar plăcea să participi la un astfel de schimb de replici revelator în căutarea Adevărului, gloriosul meu Lazăr Gogu - fiul lui Ivan Gogu?”

Lazăr clătină din cap. Îl privi furioasă pe bărbat. „Nu, nu cred.”

„Nici măcar puțin? Gura ta ca niște dinți de câine imploră tăcerea, dar ochii tăi spun altceva. În ei, văd o curiozitate strigătoare și o sete de răspunsuri la numeroasele tale întrebări chinuitoare.”

„Și poate că vezi și auzi doar ceea ce dorești să vezi și să auzi, la fel de gloriosul meu Amad Gaston, care este fiul lui Barabass Gaston?”

Pescarul a râs și a scuturat degetul spre Lazăr. „Ai minte ageră!”

Superb spus! Atunci poate că amândoi suntem vinovați de aceleași greșeli de prevedere - tu, cu ceea ce nu poți vedea a fi fundamental greșit în credința ta; și eu, cu „Ceea ce n-ar trebui să văd, în ochii tăi încă flămânzi.” Lazăr și-a încleștat dinții în timp ce bărbatul continua. „Acum, din moment ce sunt înțelept și binevoitor, fiul meu înaripat, voi împărtăși cu tine însăși realitate despre oameni și zeii lor.”

„Trebuie neapărat?” mormăi Lazarus, inspectând rapid ușa din spatele lui, în timp ce pescarul își arunca și el o privire asupra cuțitului pierdut.

„Într-adevăr”, a afirmat bărbatul. „Așa este: așa cum copiii sunt mângâiați în prezența părinților lor, așa și părinții lor găsesc alinare în zei. Și așa cum copiii își imploră părinții pentru îndrumare, certitudine și milă, tot așa părinții lor se roagă la zei pentru îndrumare, protecție și har. La urma urmei, când părinții erau doar copii, și ei au suferit inocența, frica și nebunia. Nu-i așa? ”

„Ai înțeles ce am vrut să spun până aici?”

Deși Lazarus a înțeles ce voia să spună, nu a răspuns, fiind complet absorbit de aparenta incongruență a prezentării ciudate, dacă nu chiar fantastice, din fața lui. Hipnotizat, s-a uitat fix la pescar, care a dat dovadă de o perspicacitate pură și o reflecție sobră și care a început să-i țină o predică din spatele unui cadavru pe care, cu doar o clipă înainte, îl dezbrăcase și îi linsese ochiul.

„Prin tăcerea voastră, vă adun pe voi ca să mă adun și pe mine”, a declarat pescarul, atrăgându-i atenția lui Lazăr . „Acum, vă voi oferi un adevăr și mai mare, unul pe care cu siguranță îl veți nega din cauza credinței voastre. Este acesta: Marele Creator este totul. Și, din moment ce este totul, nu are o față familiară care să ne ofere confort sau alinare; nici mâini părintești care să ne ofere certitudine sau protecție; și nici limbă maternă care să ne consoleze sau să ne vindece durerile.” A arătat cu degetul spre Lazăr. „Acum știți de ce există cărți și povești despre Zei. Oamenii scriu și vorbesc ritualic despre Zei între ei, în mod expres pentru a se convinge, în masă, că Zeii există. Și în paginile lor prețioase ale Scripturii - în cuvintele lor cântate în predici - ei dau față, formă și nume Zeilor. Și, la fel ca credincioșii propriului vostru Dumnezeu, se referă la El ca „El, Tată, Domn și Rege” și îi conferă trăsături precum „mânie, milă, tristețe și har”; ca și cum și-ar fi creat Dumnezeul după chipul lor.” Pescarul a rânjit. „Acum răspunde-mi la asta, o, gloriosule Lazăre: Dacă porcii s-ar putea mira de ei înșiși și de lumea largă; dacă ar fi la fel de capabili ca Omul, atunci nu ar putea ei scrie și vorbi și despre Zei care sunt după chipul lor?”

„Dacă inima ta ar fi cu Dumnezeu, atunci nu cred că ar trebui să te miri de lucruri pe care porcii nu le pot face”, a spus Lazăr.

„Și dacă nu te miri de nimic ce nu este – precum un porc capabil; atunci cum ai putea înțelege pe deplin ceea ce este – precum sinele tău incapabil?”, a întrebat bărbatul sarcastic.

Lazăr își încleștă maxilarul. „Nu trebuie să-L apăr pe Dumnezeul meu în fața dușmanilor Săi; și, în ceea ce mă privește, cred că sunt perfect capabil, prin credința și înțelegerea mea, să înțeleg că ție îți lipsesc aceleași capacități.”

Pescarul a șuierat în hohote și l-a concediat cu un gest al mâinii. „Oh, totuși am la fel de multă încredere în facultățile mele și în Marele Creator ca și tine, în noțiunile prostești și convingerile oarbe, ca să-ți ascunzi ochii de adevărul dureros al unei lumi nemiloase și pline de răutate.” El a ridicat din umeri. „Toți fac asta – exact ca tine. Ei aleg să creadă într-un loc mai bun și în Zei grijulii care să le consoleze numeroasele necazuri ale vieții.” Bărbatul s-a prăbușit și a clătinat din cap, oftând adânc.

„Totuși, din păcate, ei rămân într-o lume crudă; iar Zeii lor nu sunt decât simple încercări disperate de a plasa o față familiară Marelui Creator fără formă și fără chip.” S-a înecat și și-a dres glasul, adăugând: „În visele lor despre un loc mai bun, refuză să privească lumea pe care a creat-o Marele Creator.” Bărbatul și-a acoperit ochii și a părut să plângă când Lazarus și-a înclinat capul.

Lazăr tresări când bărbatul lovi podeaua cu mâna și izbucni în râs. „Ce bestii jalnice!” exclamă el. „Zei lor nu sunt decât niște reprezentări superficiale cu cap de păpușă, care nu sunt după asemănarea Marelui Făcător!” Râse din nou. „Și, mai mult, nu numai că pretind că Dumnezeu lor este Marele Făcător; dar mulți dintre ei jură, de asemenea, că Marele Făcător a pus sămânța acesteia într-o femeie și a născut chiar și un om-zeu!” Chicoti și clătină din cap. „Dintre toți... „idei prostești – un om-zeu, pe care l-au venerat și l-au ucis.” Expresia feței i s-a schimbat brusc într-o aparentă contemplație. L-a studiat pe Lazăr și s-a scărpinat în barbă. „Poți chiar să crezi o asemenea nechibzuință?” Apoi a făcut cu ochiul și a rânjit.

Sub flăcările spiralate ale torței și în privirea rece a bărbatului, Lazăr s-ar putea a descoperit aceeași privire înflăcărată și rece care venea odată din ochii mamei sale – aceeași pasiune fără inimă care ardea în ei. El i-a răspuns pescarului cu un citat din Scriptură: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe Fiul Său, singurul născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”

Într-un gest teatral, bărbatul ridică o mână în aer și își ținu pieptul cu cealaltă, spunând: „Ascultă! Cuvintele tale sunt cu adevărat pumnale în inima mea, care mă rănesc atât de tare! Le pregătești bine”, exclamă el batjocoritor, „Atât de neașteptat; atât de proaspăt spus! Înțelepciunea ta este ...”

Lazarus și-a schimbat postura și a aruncat o privire spre lama care jupuia, când bărbatul și-a lăsat brațele moale lângă el și s-a întors către Lazarus cu o expresie constipată, înainte de a adăuga: „De la oricine ai împrumutat aceste cuvinte, ar trebui să te întorci la el și să-l informezi că sunt deșarte și lipsite de înțelepciune.” Și-a pocnit degetele și a arătat spre Lazăr. „Mai mult, ar trebui să-i spui „că e de două ori prost — în primul rând, pentru că a crezut că acele cuvinte sunt adevărul; și iarăși, pentru că te-a convins să te porți față de mine ca același prost încrezut și predicator așa cum s-a comportat el față de tine!” Pescarul se îmbrățișă strâns și se lipi cu spatele de perete, stând rigid și cu fața de împietrită, în timp ce se holba la Lazăr.

Lazăr își aminti schimbarea bruscă de constituție. Nu-și putea aminti decât de trei ori în viața lui același grad de resentiment care părea să -l încălzească în acel moment. Se gândi la izbucnirea de furie când Căpitanul i-a ucis tatăl – pupilele i s-au îngustat. Și-a amintit de mama lui goală, care avea să submineze credința sa și încercarea de a-l ucide cu un Monstru înaripat — și-a strâns pumnii și și-a încheștat maxilarul când a luat în considerare cuvintele șoptite ale soldaților lui Hugon, acuzându-l că este monstrul înaripat care nu era – o picătură de sudoare i-a trasat linia dură a feței în timp ce Lazarus îl studia acum pe bărbatul demonstrabil capabil din fața lui, care se comporta ca un monstru și care își batea joc de însăși temelia credinței sale. A tras adânc aer în piept și l-a privit urât pe bărbatul care îndrăznise să dea la o parte chiar piatra de temelie a confortului său și, odată cu ea, asigurarea că era în mare parte ca tatăl său și nimic asemănător cu monstroasa sa Mamă.

„Nimic asemănător cu Mama – nu un Monstru adevărat”, se liniști el, relaxându-se cu un oftat și un zâmbet pitoresc în timp ce răspundea: „Nu am împrumutat astfel de cuvinte de la altcineva, așa cum pretinzi. Este Cuvântul lui Dumnezeu, în Sfânta Scriptură. Și din moment ce ai pretins că știi Scriptura, dar pari să nu-ți amintești de Cuvântul lui Dumnezeu atunci când ți-este revelat , atunci poate ai mințit?”

Pescarul i-a întors același zâmbet pitoresc. „Nu mint. Și, dacă vreți, vă rog să vă amintiți că sunt un om de onoare și chiar foarte versat. Îmi amintesc pe deplin scriptura dumnezeoasă - fiecare cuvânt și fiecare verset, în întregime.”

„Totuși, deși ai putea deduce că astfel de abilități sunt mai presus de orice om obișnuit, eu nu sunt un astfel de om.” Și-a dres glasul și a zâmbit din nou. „Așa te rog, spune-mi, gloriosul meu Lazăr și creștin zburător al cerurilor nopții, care ești îmbrăcat în negru;

„Scrii și tu?”

„Da, sunt scriitor”, a răspuns Lazăr. „Totuși, dacă știi fiecare cuvânt din fiecare verset din Scriptură, așa cum pretinzi, atunci ai putea recita versetul: 2 Regi, 35 din 17?”

Pescarul tresări și își strâmbă buza. „Ești deștept să alegi acel verset anume ca test al abilităților mele. Cu toate acestea, accept provocarea ta și mă aștept ca aceeași demonstrație pe rând.” A tras adânc aer în piept și a recitat versetul, spunând: „Voi nu vă temeți de alți dumnezei, nici nu vă închinați lor, nici nu le slujiți și nici nu le aduceți jertfe.” Bărbatul a bătut din palme o dată și a adăugat: „Iată-l. „Acum, permiteți-mi să vă reamintesc încă o dată că eu Îl accept doar pe Marele Făcător și nu mă închin la Zei ca ai voștri.” A arătat spre Lazăr. „E rândul tău – spune -mi despre Proverbe, 1 din 8. Cum se citește?”

Lazăr și-a amintit cu voce tare, spunând: „Nu cheamă Înțelepciunea? Nu cheamă Priceperea? să-și dea glasul?”

„Ah!” exclamă bărbatul, ridicând o sprânceană. Poate că ai mai multe de descoperit încă în tine?

Lazarus dădu din cap. „Poate ai descoperit că nu trebuie să mă laud cu abilitățile mele? Totuși, din moment ce insisti – la fel ca tine – știu fiecare cuvânt din fiecare verset al Scripturii, Amad Gaston; pescar și poet, care este fiul lui Barabass Gaston.”

Bărbatul ridică o a doua sprânceană, la fel ca prima. — Și dumneavoastră aveți darul — acela al amintirii neîmpărțite?

„Îmi amintesc ceea ce văd și aud, dacă acesta este sensul cuvintelor tale”, a declarat Lazarus .

„O singură dată vezi sau auzi un lucru și ți-l amintești pentru totdeauna?”

„Până acum”, a răspuns Lazarus, adăugând rece: „Totuși, eu n-am trăit o veșnicie; tu ai trăit?”

Bărbatul și-a dat o palmă peste frunte, vizibil afectat, în timp ce vorbea spre tavan. „În În toată viața mea, n-am întâlnit pe altul ca mine! Și acesta are aripi! Ce „Ce mare plan a făcut din noi Marele Făcător!” A aruncat o privire aparent veselă spre Lazăr și a spus: „Poate că semănăm mai mult decât bănuisem la început - tu și eu!”

Lazăr aruncă o privire spre cadavrul așezat pe masă între ei. „Nu suntem deloc asemănători.”

„O, dar suntem”, a insistat bărbatul, fluturând din mâini. „Avem același scop; tu și eu, deoarece suntem darați și blestemați în același fel – fiind pe deplin conștienți de noi înșine.” S-a lăsat pe spate și și-a mijit ochii înainte de a-l întreba pe Lazăr: „De câte ori ai recitat aceleași versete din textul tău divin?”

„Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu și nu text divin”, a răspuns Lazăr.

„Și am citit aceleași versete de multe ori, așa cum ar trebui să faci și tu.”

Bărbatul își încreți fața. „Atunci de ce ai putea citi ceea ce ai citit deja, ca nu cumva amintirile tale să fie mai puțin importante decât pretinzi că sunt?”

„Faptul că îmi amintesc Cuvântul lui Dumnezeu nu mă face stăpânul lui”, a declarat Lazarus.

„Acumulez noi înțelesuri cu fiecare lectură nouă.” Apoi s-a aplecat în față și, cu o privire Cu pumnul înfipt pe podea, Lazarus a concluzionat: „Nici măcar o amintire completă nu dă tot sens lucrurilor amintite.”

Bărbatul se prăbuși de perete, rânji și se ocupă să pocnească din încheieturi.

„Poate că spui adevărul, deoarece amintirea nu duce la înțelegere; totuși, nu mi amintesc să fi avut vreo discuție între noi, în ceea ce privește «înțelegerea» cuvintelor.” Ridică o sprânceană și dădu din cap. „Totuși, din moment ce ne aduci la rădăcina copacului, care include însăși semnificația cuvântului scris, poate ar trebui să-ți spun că există multe modalități de a măsura semnificația operelor scrise, pe lângă ceea ce este scris în ele.” Bărbatul își scutură mâna.

„... a întins degetul spre Lazăr și a chicotit. „Pretinzi că ți-ai citit textul dumnezeiesc iar și iar, măcar pentru a-i înțelege mai mult. Răspunde-mi la asta: Ai luat măcar o dată în considerare sensul versetelor sale prin cuvintele și noțiunile care nu sunt conținute în ele? Ai cântărit sensul lor prin tot ceea ce nu spun? Ai cules mai mult sens în aceste versete prin selecția atentă a cuvintelor, noțiunilor și reiterărilor acestora? Sau ai fost atât de captivat de citirea paginilor cu versete încât nu ai reușit să vezi întregul sens al volumului tău dumnezeiesc?”

„Nu citesc scripturile tale ca să aflu ce nu se află în ele; așa cum nu citesc despre păsări ca să învăț cum să faci pâine sau vin. Tu vorbești; totuși nu spui nimic.”

„O, dar eu o fac; tu ești cel care ascuți, fără să auzi nimic. Spune-mi, te rog, câte texte ai citit, Lazăre?”

"Multe."

Bărbatul dădu din cap, aparent gânditor. „Multe? Atunci spuneți-mi, câte dintre aceste texte erau texte divine? Câte dintre ele vorbeau despre diferiți zei și credințe – în afară de aceste scripturi pe care le acceptați acum ca adevăr?”

„Nu sunt ca tine, să îmbrățișez mulți Dumnezeii, noțiuni și prostii. Există un singur Dumnezeu, un singur Cuvânt și un singur Adevăr; și nu am nevoie să citesc despre minciuni.”

„Și mă așteptam la un astfel de răspuns. Cu toate acestea, voi împărtăși cu voi idei pe care refuzați categoric să le auziți. Este vorba de aceasta: Așa cum fiecare om se naște, fiecare om va muri. Și din moment ce niciun om nu dorește să moară - din moment ce fiecare om dorește să trăiască veșnic - oamenii au inventat un stratagemă și un mijloc prin care să scape de chinurile cugetării la propria moarte. Ce părere aveți despre un astfel de adevăr?”

„Poate găsești o modalitate de a-ți medita la moarte în tăcere, nu-i așa?” întrebă Lazarus , verificând din nou pentru scurt timp strălucirea slabă a pragului ușii.

Pescarul a chicotit și a continuat: „Ca oricine, indiferent de credință, dispozitivul tău...”

„este textul tău divin; iar mijloacele tale sunt regulile sale scrise. Dintre toate credințele diferite pe care le-am întâlnit în viața mea, am descoperit că au o înțelegere comună. În centrul tuturor, există inscripții sacre care se pretind a fi create divin. Și în cadrul acestor inscripții și texte divine, există reguli scrise. Regulile lor variază între credințe și popoare; cu toate acestea, am observat asemănările lor și le-am găsit destul de banale. Ai vrea să auzi singura regulă pe care o au în comun?”

Lazarus a dat din cap o muscă și i-a dat la o parte pe Amad, îndreptându-și atenția către mai multe gândaci care se adunaseră pe podea în fața lui — păreau să se prezinte unul altuia prin perechi de fire lungi de păr prinse pe cap.

Bărbatul a continuat: „Singura regulă pentru toți este aceasta: Dacă un om acceptă inscripțiile divine ale credinței sale ca fiind adevărate și respectă regulile acesteia, atunci va trăi veșnic în fericire și pace. Și dacă un om nu acceptă inscripțiile ca Adevăr, atunci va trăi și el veșnic, dar în tristețe și durere.” A chicotit. „Ce îți spune asta despre propriile tale scripturi, atunci când sunt puse în aceeași lumină ca alte inscripții divine? Ce spune despre orice inscripție, a oricărei credințe, care se pretinde a fi divină?”

Lazăr clătină din cap. „Poate că există mai mult în tine, de asemenea nedescoperit. Este.”

„poate că ceea ce nu oferi, dezvăluie cel mai mult despre tine. Te întreb asta: Dintre toate aceste credințe la care ai fost martor și în toate cuvintele pe care le-ai citit despre ele, ai găsit măcar o singură declarație care să te laude pentru relele pe care le-ai săvârșit aici?” A arătat spre cadavru. „Ce credință, din toate cele pe care pretinzi că le cunoști, ar putea declara faptele tale ucigașe ca fiind bune sau drepte?”

Bărbatul a rânjit și s-a aplecat în față pentru a răspunde: „Al tău, Lazăr.”
„Nu; nu al meu. Și tot pretinzi că nu minți?”

„Ar trebui să-ți amintești că eu nu mint. Confuzia ta cu Adevărul nu înseamnă că eu spun lucruri neadevărate.

Înseamnă doar că trebuie să privești dincolo de ceea ce crezi a fi adevăr.”

„Să nu ucizi; să nu furi. Nu există un adevăr mai mare dincolo de Cuvânt”
lui Dumnezeu.”

Bărbatul se lăsă pe spate și dădu din cap. „Cu mult timp în urmă, mă așteptam să spui același lucru; și de atunci am pregătit o întrebare pentru a răspunde afirmației tale. Te întreb următoarele: Dacă...”
„Ai avut o pricepere atât de ageră, încât știai o modalitate prin care să-l ucizi pe Diavolul credinței tale și să cureți lumea de Rău, atunci ți-ai ucide Diavolul?”

Lazăr și-a mijit ochii. „Știu ce faceți în locul ăsta, ucideți femeii ca să le furați hainele.”

„Vă întreb și eu următoarele”, a continuat bărbatul, „dacă ați avea mijloacele să furați puterile Diavolului vostru și să le îngropați în secret, astfel încât să fie pierdute pentru totdeauna de pe fața lumii, atunci, l-ați fura pe Diavolul vostru?”

Amintirile despre un Porc Zburător gigantic i-au zburat prin minte lui Lazăr; el a răspuns: „Diavolul va sta înaintea lui Dumnezeu și va răspunde pentru fiecare faptă rea. Eu nu sunt Dumnezeu; și nu trebuie să mă întreb de lucruri care nu se vor întâmpla. Și cred că este ceva în neregulă cu tine că te întrebi astfel de lucruri.”

Omul l-a mustrat: „Și cred că este ceva în neregulă cu credința ta, care te împiedică să te întrebi în afara ei. Cu toate acestea, am anticipat că nu-ți vei ucide Diavolul, nici măcar pentru a salva lumea. La urma urmei, credința ta te învață să fii mai ales precaut în a te salva de tine însuși.”

Lazăr clătină din cap. „Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu născut ...”

„Cum spui!”, a exclamat bărbatul. „Totuși, nu vorbim despre dăruirea de vieți; ci „luarea lor! Nu spuneau oare scripturile voastre că oamenii i-au luat viața omului -zeu? Atunci aceleași scripturi nu ar fi putut vorbi despre ideea că Dumnezeul vostru I-a dat viața, nu-i așa?”

„Acei oameni care L-au răstignit pe Hristos nu erau ca Dumnezeu, Amad. Ei au făcut doar ceea ce le-a fost permis de Dumnezeu să facă, indiferent de prețul pe care l-au plătit în cele din urmă.”

„Exact, Lazăr. Vorbești suficient de adevăr în credința ta încât să te încolțești lângă mine – așa cum mă așteptam.” Pescarul a făcut un gest spre cadavru cu mâna întinsă, adăugând: „Marele Făcător mi-a oferit posibilitatea de a lua câteva vieți, ca să pot salva multe altele. Te întreb acum: Orice faptă rea, făcută exclusiv împotriva Răului, nu este o faptă bună?”

Lazăr își ridică sprânceana. „A ucide nu înseamnă a salva.”

„Uciderea vrăjitoarelor salvează lumea”, a muștrătat bărbatul, îngustându-și privirea. „Dacă li s-ar permite să trăiască, atunci ar continua să-și răspândească sămânța rea a morții, a decăderii și a semnelor rele asupra tuturor oamenilor buni de pe pământ.”

Lazăr s-a uitat la femeia moartă și în mare parte banală înainte de a întreba: „Și cum poți fi sigur că e o vrăjitoare?”

Bărbatul a pufnit, vizibil uluit de îndrăzneala lui Lazarus de a pune întrebarea.

A continuat cu o întrebare proprie: „Cum poate un fierar iscusit să recunoască un cal? Cum poate un mare preot să recunoască semnele și semnele răului?” A mârâit la Lazăr; „Nu îndrăzni să-mi pui la îndoială înțelepciunea. Sunt un vânător de vrăjitoare experimentat și desăvârșit. Tu nu știi nimic – nimic despre meșteșugul sau lucrările vrăjitoarelor și babelor!”

„Cum spui și tu”, a fost de acord Lazarus. „E adevărat că știu puține despre ele. Acesta este și motivul pentru care îți cer astfel de dovezi.” A făcut un gest spre cadavrul întins.

„Poți oferi dovezi că această femeie, sau oricare alta, este o vrăjitoare?”

Bărbatul s-a uitat urât la Lazarus înainte de a admite: „Vânătoarea de vrăjitoare nu este o aplicație precisă, gloriosul și curiosul meu om înaripat. Nu poți obține dovezi absolute dintr-o practică mai puțin perfectă. Spre deosebire de credința ta simplă, lumea Marelui Făuritor nu este atât de regulată și simplă pe cât ai putea deduce – este plină de complexități, subtilități și multe nuanțe de gri.”

Lazarus a dat din cap. „Atunci, pot să interpretez răspunsul tău complicat ca însemnând clar că nu faci asta.” nu am dovezi că este vrăjitoare — sau că ai putea să-mi menționezi „complexități” și „nuanțe de gri” în încercarea de a ascunde adevărul simplu, că tu „Nu am astfel de dovezi.” S-a aplecat în față, insistând și mai mult asupra bărbatului. „Cred că nu poți dovedi că vreuna dintre victimele tale este vrăjitoare. Mai mult, cred că le vezi ca fiind vrăjitoare doar după ce le pofțești hainele și încălțăminte.” A arătat spre masa de lucru, cu rochiile împăturite. „Altfel de ce ai fi dat dovadă de atâta grijă plasării lor?”

„Minți!” exclamă pescarul, lovind podeaua. „Nu o fac pentru mine; ci pentru tine - pentru toți!” Bărbatul își scutură degetul arătător de furie. „Ai un ochi simplu, ca să vezi doar Ziua sau Noaptea, fără să fii atent la Amurg sau la Zori!” „Aduni lucrurile ca fiind, fie bune, fie rele, fără să le măsoari sensul sau gradele de bine și rău din ele!” Din nou, a lovit podeaua. „Cum îndrăznești să pretinzi că-mi cunoști intențiile doar prin prezentarea dovezilor acțiunilor mele, ale căror semnificații și metode îți sunt încă necunoscute – cum îndrăznești să mă judeci!”

Lazăr și-a țuguiat buzele și a ridicat o sprânceană. Apoi a răspuns rece: „Poate că am un ochi simplu. Totuși, ochiul meu simplu vede clar că te înconjori cu haine și încălțăminte, furate de la cei pe care i- ai judecat și pe care, chiar tu, i-ai condamnat la moarte.” A oftat adânc. „Și pretinzi că faci asta; nu pentru tine, ci pentru mine - și pentru toți. Cum se poate?”

Bărbatul a batjocorit: „Știi de ce știi atât de puține despre vrăjitoare?”

„N-am văzut niciodată o vrăjitoare”, a răspuns Lazăr, „și nici n-am auzit de una, în afară de aceasta, scrisă în Sfânta Scriptură.”

„Exact! N- ai mai văzut o vrăjitoare, de când vânătorii de vrăjitoare credincioși ca mine țin lumea curată de ele. Și nu sunt singurul în această strădanie dreaptă. Chiar și clerul bisericii tale se străduiește să îmbunătățească lumea căutându-le și distrugându-le. Răul lor se răspândește în tot ceea ce ating. Facem ceea ce trebuie. Un vânător de vrăjitoare nu-și face datoria; face doar ceea ce este corect.”

Lazăr a aruncat o privire între bancul de lucru și femeia moartă dinaintea lui

comentând: „Dacă un vânător de vrăjitoare se străduiește să scape lumea de relele vrăjitoarelor; iar vrăjitoarele răspândesc răul prin tot ceea ce ating, atunci de ce ar putea un vânător de vrăjitoare să poftască hainele și încălțăminte de la vrăjitoare? Și oare un vânător de vrăjitoare ar pofti „nu va deveni și mai rău în lupta sa de a ucide vrăjitoarele, când își pune mâna pe ele atât de des?”

„De ce ești așa fascinat de haine și pantofi? Ascultă-te!” a răcnit pescarul. „Haine și pantofi... pantofi și haine! Vorbim despre vrăjitoare. E ceva în neregulă cu tine? Nu poți vedea dincolo de tine?”

„Pot.”

„Atunci fă-mi onoarea cu asta”, exclamă bărbatul.

Lazăr dădu din cap, luând în considerare provocarea. A arătat spre femeia moartă dintre le-a întrebat: „În primul rând, vă amintiți numele acestei femei?”

„Vrăjitoare; babă; babă – un nume e la fel de potrivit ca și altul”, a răspuns bărbatul tăios.

Lazăr ridică din umeri. „Poate Amad Gaston, cel îmbrăcat complet în robă; care este fiul lui Barabass.”

„Gaston își dorește ca ea să fie fără nume și goală, da?”

Bărbatul l-a privit urât în timp ce Lazarus a continuat: „Totuși, dacă această femeie și-ar trage brusc respirația și ar prinde viață, fiind nevoită să dea o relatare sinceră despre tot ce știa; și așa întreba-o cum de o vrăjitoare moartă și goală este mai prejos decât o vrăjitoare moartă și îmbrăcată, atunci cum mi-ar putea răspunde?”

„Nu va prinde viață! Și numai minciunile vin de la vrăjitoare!” mârâi bărbatul, ridicându-se în picioare. „Cine ești tu, să te strecuri în casa mea cu pești și să mă batjocorești în compania vrăjitoarelor?”

Lazăr se ridică repede, făcând câțiva pași mai departe. „Rămâi unde stai!”

Bărbatul și-a smuls ochiul de la lama de jupuit și l-a provocat pe Lazăr: „Și dacă fac asta „Nu? Ce vei face ... mă vei ucide?” A rânjit. „Îmi amintesc regulile care te leagă... Să nu ...”

Lazăr și-a desfăcut parțial aripile, a deschis gura și a șuiertat încet, astfel încât Bărbatul își putea vedea dinții pe toată lungimea.

Bărbatul se lăsă pe spate și se sprijini de perete. „Poate că ai mai mult de-a face cu tine decât se vede cu ochiul liber. Acum încerci să mă derutezi, nu-i așa?” Își apăsă mâna.

cu degetele pe tâmpile și mijind ochii de durere aparentă. „Ca ei – încerci să-mi insemi mintea cu idei răutăcioase.” Și-a frecat fața, a tras adânc aer în piept înainte de a schița un zâmbet slab. „Totuși, nu-ți poți folosi răul împotriva unui vânător de vrăjitoare experimentat, gloriosul meu Lazăr.”

„Gândurile tale sunt numai ale tale, împreună cu răul care domnește în ele.”

„Tu ești cel care te desființezi pe tine însuși.”

„Liniște!”, scuipe bărbatul cu o mână care se opri, în timp ce cerceta pereții cu ochii mari. „Ascultați! Ascultați!”

„La ce, ascultăm?”

„Sșșt! Auziți -i acum! De dincolo de ușă!” exclamă el, ținându-și capul cu o mână în timp ce arată cu degetul spre ușa înaltă și zdrențuită.

„Din nou, își șoptesc vrăjile de slugă. Acoperă-te! Grăbește-te, bunul meu zburător!” Bărbatul zdrăngănea în timp ce își atinge cu degetul diferite părți ale corpului; totuși, spre deosebire de un preot, care s-ar fi putut închina în mod deliberat în semnul previzibil al unui crucifix, pescarul se atinge frenetic peste tot și într-o ordine aparentă - fruntea, coasta, ochiul, genunchiul, limba -

„Ce faci?”, a întrebat Lazarus, înclinându-și capul.

„Păzește-te, Lazăre! Ia aminte la gândurile tale în fața răutății – acelei țesături malefice de vrăjitoare! Ia în considerare doar gândurile pure, ca să nu fii pierdut dinăuntru !”

Lazăr aruncă priviri între ușa înaltă și zdrențuită și pescarul, pe care îl găsi, complet absorbit de sine; aparent hotărât să-și atingă fiecare parte pronunțată a corpului, în timp ce își zornăia buzele și mormăia un șir de cuvinte indistincte care ar fi putut semăna cu recitarea unei rugăciuni într-o limbă necunoscută.

„Limpezește-ți mintea”, l-a sfătuit bărbatul pe Lazăr. S-a oprit din a se atinge, s-a pregătit cu mâinile lipite de pereți și se aplecă în față, respirând adânc și constant în timp ce -l predica pe Lazăr: „Adună-ți puterile din interior. Este calea vânătorului de vrăjitoare . Fă-te asemenea Sabiei Adevărului – ca metalul bătut – în fața Răului.”

Lazăr s-a uitat în spatele lui și la ușa exterioară, care acum nu arunca nicio lumină în interiorul ei. prag — în sfârșit se lăsase noaptea. Apoi se uită înapoi la cadavrul așezat pe masă și la ușa înaltă și zdrențuită, înainte de a-și întoarce privirea spre pescar, care acum stătea relaxat, sprijinit de perete, îndreptându-se spre el cu un zâmbet.

„Nu ne pot face niciun rău”, l-a asigurat el pe Lazarus, „acum avem protecția deplină sub armura puternică a Marelui Făuritor.”

„Protecțiune”, a întrebat Lazăr, neîncrezător. „Din morți?”

Bărbatul clătină din cap cu emfază și își lipi urechea de ușa zdrențuită, șoptind cu furie în timp ce îi cerea lui Lazarus să asculte. „O, nu sunt morți, bunul meu ucenic; doar se prefac că sunt. Dacă te aștepti să fii un vânător de vrăjitoare experimentat ca mine, atunci trebuie să cunoști numeroasele metode ale vrăjitoarelor. Aceasta va fi prima ta lecție dintre multele. Acum ascultă cu atenție - folosește-ți urechile mari și familiarizează-te cu nemuritorii.”

Lazarus și-a îndreptat mâinile și a ascultat sunete din spatele ușii înalte.

„O, într-adevăr”, insistă pescarul zâmbitor, „Auzi-i clar cum șoptesc între ei despre secretele Răului.” Arată spre cadavrul gol. „Ea, cu capul încă tăiat, este cea care este capabilă să-și cheme surorile rele împotriva noastră.”

Deși Lazăr îl supraveghea pe pescar, gândurile îi erau la urechi, „care acum auzea șoptele aparente ale multor femei care șuierau la un loc din spatele ușii înalte și zdrențuite.” A înaintat câțiva pași și a ascultat mai atent pe măsură ce sunetele continue se conturau mai bine. Și în zumzetul aparent înăbușit, a adunat cuvinte șoptite ca fragmente de fraze și, poate, discursul suprapus dintre vrăjitoare care șuierau și babe care guraliveau.

Lazăr s-a întors cu o față roșie și întrebătoare către pescar, care acum afișa o un rânjel timid, părând să se bucure de noua dovadă pe care Lazarus ar fi putut-o aduna brusc de după ușa înaltă. Și, într-adevăr, mintea lui Lazarus se învârtea ca un vârtej de amintiri recente, despre pretențiile bărbatului la onoare, adevăr, înțelepciune, amintire perfectă, discurs inteligent, atenție deosebită la detalii —

A făcut un pas înapoi, a tras adânc aer în piept și i s-a adresat direct bărbatului: „Nu este

„Șoapte de vrăjitoare.” Clătină din cap. „Recunosc sunetul ăsta. Sunt doar niște cuiburi de insecte mișcându-se împotriva lor.”

Bărbatul și-a relaxat zâmbetul; fața i s-a întărit ca de piatră și a spus rece: „Insectele nu vorbesc.”

„Nici morții”, a respins Lazarus. „Poate că, în mintea ta, ai considerat zgomotul insectelor drept cuvintele vrăjitoarelor, ca să crezi în vrăjitoare când nu existau?”

„Sunt vrăjitoare... peste tot în jurul nostru... peste tot!” a strigat bărbatul, fluturând din brațe. „Nu credința mea în ele le face reale!” a pufnit. „Nici negarea ta le face ireale!”

Lazăr se uită la cadavrul gol. „Poate că există vrăjitoare, cum spui; totuși, nu cred că sunt aici.” Făcu un pas înainte și se uită urât la pescar. „Ca om de onoare, așa cum pretinzi – ca vânător de vrăjitoare, așa cum pretinzi – poți jura că n-ai ucis niciodată pe cineva care să nu fie vrăjitoare?”

Bărbatul a aruncat o privire pe furiș spre ușa zdrențuită, a ridicat din umeri și a recunoscut: „Ei bine, așa cum am menționat, vânătoarea de vrăjitoare nu este o metodă precisă - uneori , pot exista persoane malefice care „dau toate semnele că ar fi vrăjitoare, totuși – nu e exact – vânează vrăjitoare și alte asemenea.” Și-a dres glasul și și-a îndulcit tonul. „Ca vânători de vrăjitoare, avem intenții bune; și facem tot posibilul să-i eliminăm – să -i scăpăm de oamenii buni ai lumii.”

„Faci tot ce poți?”, a întrebat Lazarus.

„Noi”, a lătrat bărbatul, apoi s-a lăudat cu abilitățile sale: „Totuși, sunt mai experimentat – mai capabil decât majoritatea.”

Lazarus s-a uitat prin cameră. „Unde sunt ceilalți vânători de vrăjitoare?”

Bărbatul își flutura brațele, privind în jur și chicotind aparent neîncrezător. „Suntem peste tot, dragul meu om – răspândiți în multe ținuturi – mereu ascunși!” a exclamat bărbatul. „Nu ne prezentăm în mod deschis celor care ar putea proteja vrăjitoarele. Viața noastră este secretă. Și țineți minte că nu eu v-am găsit; dumneavoastră m-ați găsit pe mine și pe vrăjitoarele mele.”

Lazăr și-a coborât privirea spre podea, simțind probabil că greutatea lumii căzuse brusc asupra lui. S-a uitat la fața cadavrului așezat pe masă în timp ce vocea imploratoare a spălătoreasei lordului D'Alcicourt îi ardea în minte, întrebând: — O, Doamne ferește, ne vei salva? Verifică din nou pragul ușii exterioare, care nu arăta nicio lumină.

Apoi s-a uitat înapoi la pescar, care și-a încrucișat brațele și a zâmbit. „Ești „Primul care m-a descoperit în tot atâția ani. Și probabil vei fi ultimul – întrucât sunt unul dintre cei mai buni vânători de vrăjitoare.” L-a concediat pe Lazarus cu un gest nepăsător, continuând: „Nu-ți face griji. Am știut întotdeauna că va fi nevoie de mai mult decât un simplu om care să mă descopere — și faptul că am fost descoperit de un om zburător nu face decât să mă cheme „Atenție la devotamentul meu neclintit, față de meșteșugul vânătorului de vrăjitoare .” A respirat adânc și a rânjit. „Și cred că Marele Făuritor m-a răsplătit în sfârșit - cu un ucenic zburător și un vânător de vrăjitoare remarcabil. Ce crezi, Lazăr? Poți căra o vrăjitoare în zbor? Putem salva lumea - împreună?” A bătut din palme o dată, le-a ținut strâns ca în rugăciune și a așteptat răspunsul.

„Nu sunt vrăjitoare aici”, a declarat Lazarus. „Și ce este un vânător de vrăjitoare fără vrăjitoare, dacă nu un obișnuit ucigaș de femei?” Bărbatul a chicotit, comentând: „Oameni cu puțină credință.” A făcut câțiva pași înainte. „Și dacă vă pot dovedi că există vrăjitoare aici și nu doar insectele pe care pretindeți că le auziți, mă veți crede?”

Lazarus a aruncat o privire spre ușa înaltă și zdrențuită.

Bărbatul dădu din cap. „Într-adevăr; acolo.” Arătă spre ușă. „Chiar acolo. Pot...” „Îți voi arăta multe babe și babe, ale căror rele au fost iertate pentru totdeauna. Îți pasă să vezi eforturile bune ale meșteșugului vânătorului ?”

Cu greutatea lumii și cuvintele spălătoreasei în sufletul său, Lazăr a analizat totul – cât de bine putea. A examinat ușa înaltă și zdrențuită, torțele aprinse de lângă ele și spațiul din jurul său. În cele din urmă, a răspuns, făcând un pas înapoi spre ușa exterioară cu zăbrele a adăpostului de pește: „Arată-mi eforturile tale bune, te rog.”

„Splendid!”, a strigat pescarul. „Atunci suntem vânători de vrăjitoare!” A pășit cu precauție spre ușa înaltă, în timp ce îi ținea încet și sever lui Lazăr o predică: „Acum, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi despre vrăjitoare, înainte să deschid ușa.” „Însăși viața ta poate depinde de asta. Mă înțelegeți?”

Lazăr dădu din cap, iar bărbatul continuă: „În primul rând, vrăjitoarele nu mor imediat ce le sunt luate trupurile. Ceea ce vreau să spun este că, până când trăsăturile lor nu se ofilesc complet și nu se întorc în noroiul josnic din care au ieșit, ele doar se prefac că mor. Încă sunt capabile să-și țeară răutatea asupra ta - nu mi-am dat seama decât mult mai târziu că atunci când zac împreună, puterile lor devin mai mari decât dacă zac singure. Totuși, pentru a atenua această situație, un vânător de vrăjitoare trebuie să îndepărteze capul vrăjitoarei ucise înainte de a-l așeza alături de altele de același fel. Și fiecare care trebuie plasate în aranjament precis față de următoarea - cea mai veche la cea mai nouă, în afara „spre interior.”

„Și dacă nu sunt așezați în așa fel?”, a întrebat Lazăr. Pescarul a scuturat degetul spre Lazăr. „Să nu faci niciodată greșeala asta, Lazăr.” „Te vor prinde chiar înainte să poți inversa ordinea lor.” „Atunci nu voi face asta; și nu mă vor prinde”, a afirmat Lazăr. A desfăcut lanțurile atârinate și l-a urmat pe pescar spre ușa înaltă. Bărbatul s-a întors scurt ca să-l avertizeze: „Orice crezi că simți, nu atinge; ca nu cumva să fii lovit de o boală insuportabilă sau de o nebunie a minții.”

Lazarus dădu din cap și, în timp ce se apropiau de ușa înaltă, Lazarus scoase o lanternă din suportul de perete când bărbatul se întoarse nebunește și îl apucă de braț. „Ce faci ?” Preț de o clipă, rămaseră față în față, ochii încrucișați sub lumina lanternei ca niște sfere arzătoare albastre și maro.

„Aduc lanterna cât timp deschizi ușa”, a răspuns Lazarus.

Bărbatul și-a slăbit strânsoarea și a dat din cap. „Așa că ești. Totuși, nu vei păși înăuntru.”

„Am cuvântul tău?” or „Am cuvântul tău?”

„Nu voi intra”, a declarat Lazarus.

„Mai ai multe de învățat”, a remarcat bărbatul, strângând zăvorul metalic al ușii și întorcându-se spre Lazarus. „Acum, pentru vrăjitoarele rele ale lumii. Ești pregătit să vezi ce e mai rău - cel mai josnic și murdar rău - ascuns pentru totdeauna în spatele acestei uși?”

Lazarus dădu din cap și ridică torța. „Numai dacă-mi permiți.”
„Atunci iată”, a spus pescarul, deschizând încet ușa înaltă și zdrențuită.

Ușa scârțâi pe măsură ce el expunea treptat tot mai mult din interiorul negru al camerei sale. Muștele ieșeau din întuneric, iar flacăra torței trosnea cu insecte arse care cădeau pe capul și umerii lui Lazăr. Un miros puternic de putrefacție se rostogoli pe lângă el; acesta înecă, făcu un pas înapoi și își acoperi gura.

Pescarul chicoti, trăgând ușa larg. „E nevoie de un stomac mai puternic decât al tău, dacă vrei să fii vânător de vrăjitoare. Și vom lucra la asta.” L-a apucat pe Lazarus de braț și l-a tras mai aproape de pragul ușii, în timp ce arată spre interiorul luminat al camerei și spre grămada de cadavre. „Vrăjitoare, toate acestea sunt”, a spus el, trecând o mână peste grămada putrezită, „de la cea mai veche la cea mai nouă; de la exterior la interior; plasate precis și fără cap, așa cum ar trebui să rămână cu totul.” S-a întors și a pocnit cu degetul în fața lui Lazarus. „Ah! Și îți amintești de o babă anume care avea un spirit familiar la Endor și pe care a fost căutată de Saul însuși? Nu ți-o amintești - de vrăjitoarea asta din Endor

„Nu mi-o amintesc; totuși am citit despre ea — din prima carte a lui Samuel.”

„Aceeși vrăjitoare, scrisă în scripturile credinței tale”, a afirmat el, sprijinindu-și mâinile în solduri și rânjind. Apoi a chicotit și s-a bătut ușor în piept, laudându-se: „A fost prima vrăjitoare pe care am capturat-o.” A arătat cu degetul mare spre interiorul camerei. „Și încă îi mai am capul.”

„Totuși, voi numiți Sfintele Scripturi simple minciuni, scrise de oameni. Și pretinzi că nu minți. Cum poți spune adevărul și pretinde că ai cap de femeie, despre care este scris în Scriptură, și, în același timp, să respingi orice relatare a Scripturii?”

Bărbatul și-a predat mâinile și și-a ridicat sprânceana, ca și cum l-ar fi înlăturat de la orice acuzație sau implicație, răspunzând: „Nu ignor tot ce este scris în scriptura ta, gloriosul meu Lazăr. Așa cum nu ignor complet nicio altă lucrare scrisă despre care oamenii pretind a fi Adevăr divin. Toate lucrările sunt bogate în istorie; toate sunt pline de adevăruri comune. Cum altfel ar putea un scrib versat să mintă, dacă nu spunând adevăruri printre minciunile sale?”

„Deci crezi că sfintele tale scripturi ar spune adevărul despre această femeie din Endor, dar totuși minți în legătură cu Domnul Atotputernic?”

„Așa este, cum am spus; am capul ei”, spuse bărbatul scurt, rânjind. „Ai ceva de la Dumnezeuul tău, ca să-mi arăți ca dovadă?”

Lazăr și-a încleștat maxilarul și a tras adânc aer în piept înainte de a-l muștra.

„Femeia din Endor a trăit cu prea mult timp în urmă. Nu te cred.”

Bărbatul se încruntă, mârâi și arată din nou spre ușă. „O am, chiar acolo. Și, cum spui, nu crezi că am vrăjitoare — ți le arăt. Și nu crezi că am vrăjitoarea din Endor —” își drese glasul, „Lipsa ta neîncetată de încredere în abilitățile mele începe să mă enerveze.”

„Cum poți fi sigur că ai capul ei?”

„Din moment ce chiar o am, desigur! Vrăjitoarele nu mor așa cum ar putea muritorii!”, a exclamat bărbatul. „Trebuie să fii martor la orice înainte să crezi ceva?” — Dacă îmi permiți, a spus Lazarus.

„Foarte bine, atunci.” Pescarul pufni în semn de protest. „Totuși, de îndată, mă aștept să-mi arăți puțină încredere în ceea ce te învăț. Ca profesor și vânător de vrăjitoare experimentat, nu mă aștept să-mi pui la îndoială fiecare cuvânt. Acum dă-mi voie.” „Dă-mi lumină, ca să-mi văd drumul.” A tras brațul purtător de torță al lui Lazăr în prag în timp ce intra cu pași mari și ocoala grămadă de cadavre, intră mai adânc în cameră. A strigat înapoi: „Așa cum zăceau, de afară spre interior, capul ei este cel mai îndepărtat.”

Lazăr și-a văzut momentul. A întins mâna spre marginea ușii deschise, dar s-a oprit; cu degetele întinse aproape atingând lemnul gri. Se abținu și își retrase brațul.

Vocea pescarului deveni mai înăbușită și mai distantă în timp ce striga din adâncul camerei întunecate: „E chiar capul vrăjitoarei care s-a prefăcut a fi mama mea, și care a încercat să-l ucidă pe tatăl meu, în timp ce acesta dormea.”

Din nou, Lazarus ridică brațul și apucă marginea de lemn a ușii, intenționând să o încuie și să o încuie de data aceasta; însă, brațul său nu reuși să închidă ușa. Tresări, oftă și se dădu înapoi.

Vocea pescarului era slabă, totuși cuvintele lui se auzeau clar. „Și când mi-am îngropat tatăl, am scos-o pe vrăjitoarea ticăloasă din mormântul ei...”

Lazăr stătea lângă cadavrul așezat pe masă. I-a observat privirea goală și s-a retras, apropiindu-se de ușa exterioară a casei. A inspectat pragul întunecat al ușii, confirmând că se lăsase noaptea. Brusc, urechile i -au ciulit și ochii i s-au rostogolit spre ușa înaltă și zdrențuită, care acum scârțâia și scârțâia singură. Nu bătea briza – niciun șobolan – nimic nu făcea să închidă ușa, dar aceasta continua să scârțâie constant din balamalele ruginite. Legănatul lent al Ușa ajunsese în sfârșit la jumătatea drumului când niște degete palide ca moartea și unghii negre se întindeau cam din spatele scândurilor verticale ale ușii plutitoare și deveneau vizibile în lumina lumânărilor din cameră.

S-a pregătit și a șuierat când Lucifael a ieșit în liniște din umbrele care se îndepărtau a ușii înalte și înfuriate. A terminat de închis ușa, zăvorând-o ușor și sigilându-l pe pescar înăuntru. Apoi s-a întors și l-a privit direct pe Lazarus, cu ochi reflectorizanți și nemișcați, care semănau cu niște sfere de sticlă neagră. A vorbit, cu o voce stratificată ca o recitare, repetând în ritmul mai multor femei deodată: „Atât de aproape ai fost, Eljo. Și totuși, pur și simplu nu te-ai putut îndura să închizi ușa nici măcar ca să salvezi viața altei persoane. Ce te face asta, Eljo? Evlavios? Sfânt? Spune-mi. Chiar meriți strălucirea acelu Tron bolnăvicios din jurul capului tău când îți lipsește convingerea nici măcar să închizi o singură ușă căscată, când ar putea salva viețile multora? Evlavia și slăbiciunea ta vor fi cu adevărat pierzarea ta. Ești atât de previzibil, Eljo - atât de ușor de descifrat. De ce să te mai obosești?”

Vocea înăbușită a pescarului a strigat panicat: „Ce faci, Lazăre? Deschide ușa! Doamne Dumnezeule, se mișcă! Se târăsc! Deschide acum, Lazăre!”
Acum! Stau fără capete! Nu! Lazăr!”

Lucifael se îndrepta spre Lazarus. O mare de gândaci de bucătărie se dădea în fața ei, oferind o cale liberă de podea pentru pașii ei. L -a strâns pe Lazarus, sprijinindu-i aripile de ușa exterioară și de bara transversală încă fixată. Când el nu s-a mai putut retrage, s-a aplecat aproape de fața lui și l-a îndemnat: „Ești aici acum, doar prin intervenția mea promptă. Eu te-am salvat din castelul acela și te-am trimis pe drumul tău. Am fost în întregime zburătorul tău.

„porc uriaș, crescut din propriul meu păr. Fără ajutorul meu, ai fi putut fi de mult sfâșiat în sferturi – ars până la cenușă. Și totuși, iată-te aici, viu și respirând, și acum îmi ești pe deplin îndatorat că te-am eliberat din captivitate.”

S-a dat la o parte din fața lui Lazăr și a examinat cadavrul la fel de gol de pe masă, în timp ce încerca să continue. „Ca răsplată pentru salvarea ta, mă aștept să-ți continui călătoria spre Mănăstirea Canello, în Italia. Și când ultima Piatră de Poartă de sub altarul catedralei va fi deschisă, te voi răsplăti în natură. În schimbul serviciilor tale, îți voi acorda...”

„Îți dau orice”, l-a întrerupt pescarul cu o rugămintă frenetică. „Numai deschide ușa, Lazăre! Orice dorești ... orice! PENTRU DUMNEZEU!”

A început să se vaite și să gemă.

Vizibil enervată, Lucifael se întoarse și pocni din unghii la ușă. Rugăciunile pescarului se transformară într-un țipăt chinător, sufocant - o bufnitură înfundată lovi pereții interiori ai camerei și o nouă liniște se așternu peste adăpostul de pește.

S-a întors către Lazarus. „Când vei ajunge la Canello, îți voi dezvălui ultima Piatră de Poartă – tu mi-o vei deschide. Eu sunt ghidul tău în ceea ce privește ordinea cuvintelor pietrei și recitarea lor corectă.”

„Nu mă voi apropia de ea”, a răspuns el, strângându-se mai cu atenție de ușă.

S-a repezit la el. „Vai de drum! Nu-mi lipsi de respect și nu-mi pune răbdarea la încercare, Eljo!”

„Deschide ușa și înalță-te spre cer, ACUM!”

A ridicat bara transversală și a aruncat-o departe de ușă.

„Și nu zăbovi prea mult.”

Lazarus păși în întuneric și se întoarse pentru a arunca o ultimă privire asupra locului putrezit. Prin interiorul slab luminat al adăpostului de pești, a observat că cadavrul de pe masă se mișcase între timp, brațul său întins și răsucit suspendat peste marginea suprafeței și împins în direcția lui, ca și cum s-ar fi întins vizibil spre el. Printre umbre lungi și pline de umbre, și sub strălucirea pâlpâitoare a focului de pe masă, chipul mort părea să-l salute cu o clipire rapidă și un zâmbet pașnic.

„Grăbește-te!” mârâi Lucifael în urma lui.

S-a retras din coliba oribilă, mintea îi era copleșită de o multitudine de imagini și sunete nedorite, despre care știa că ar putea rămâne pentru totdeauna prea confuze și teribile pentru a fi uitate. Și-a dat seama că deja se întipăriseră în pereții minții sale și că l-ar putea bântui pentru tot restul vieții. Acum făceau parte din el, la fel de mult ca brațele, picioarele și aripile sale. Și știa că acestea erau genul de amintiri care schimbă mințile în timp, în bine sau în rău - și acum erau în el. Nu puteau fi spălate, tăiate sau smulse fără a se distruge pe sine în acest proces. La fel ca mirosul putred care încă persista în hainele sale, acea colibă oribilă era acum o parte integrantă din el - ceea ce l-ar putea chiar schimba, dacă numai mai mult decât puțin.

A despărțit buruienile, a scrutat cerul înstelat și s-a aruncat în sus, lăsând în urmă un roi de muște care se ridicau și se spiralau în urma sa. A înconjurat o întindere de coroane de chiparoși înainte de a se urca spre stele, unde în cele din urmă s-a îndreptat spre sud.

În mintea lui - în conformitate cu amintirile hărților abației studiate îndelung și cu aptitudinea înnăscută de navigație a oricărei păsări migratoare, Lazarus și-a aliniat ruta de zbor intenționată direct cu țărmurile nordice ale Golfului Leon. În seara răcoroasă și fără vânt, s-a stabilizat și a nivelat, croind un curs constant spre îndepărtatul Monastero del Canello en Umbria din Italia, unde ar putea aduce un călugăr rezident și să-l aducă înapoi în Auvergne, Franța, pentru a închide Piatra de Poartă a Abbaye des Gardiens pe care un cardinal din Avignon rătăcit, răzbunător și nechibzuit, folosind manuscrise furate din arhivele apocrife păzite ale Consiliului Superior, reușise stângaci, dar cu succes, să o spargă.

[Sfârșitul capitolului 17]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicație pentru

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~